

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2003/C 70/01	Sag C-450/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. september 2002 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Kassel-Goethestraße mod Qualitair Engineering Services Ltd	1
2003/C 70/02	Sag C-453/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. november 2002 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Gladbeck mod Edith Linneweber	1
2003/C 70/03	Sag C-454/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. oktober 2002 af Bundessozialgericht i sagen Karin Bautz mod AOK Baden-Württemberg	1
2003/C 70/04	Sag C-462/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. november 2002 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Herne-West mod Savras Akritidis	2
2003/C 70/05	Sag C-467/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. december 2002 af Verwaltungsgericht Stuttgart i forvaltningsretssagen Inan Cetinkaya mod Land Baden-Württemberg	2

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 70/06	Sag C-3/03 P: Appel iværksat den 7. januar 2003 af Matratzen Concord GmbH, tidligere Matratzen Concord AG, til prøvelse af dom afsagt den 23. oktober 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-6/01, Matratzen Concord GmbH, tidligere Matratzen Concord AG, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	3
2003/C 70/07	Sag C-12/03 P: Appel iværksat den 13. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 25. oktober 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-5/02, Tetra Laval BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	3
2003/C 70/08	Sag C-13/03 P: Appel iværksat den 13. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 25. oktober 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-80/02, Tetra Laval BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	5
2003/C 70/09	Sag C-17/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 13. november 2002 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagerne 1. Vereniging voor Energie, Milieu en Water, 2. Amsterdam Power Exchange Spotmarket BV og 3. NV Eneco mod Directeur van de Dienst uitvoering en toezicht energie, procesdeltager BV Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor	6
2003/C 70/10	Sag C-18/03 P: Appel iværksat den 17. januar 2003 af Vela Srl og Tecnagrind SL til prøvelse af dom afsagt den 7. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-141/99, T-142/99, T-150/99 og T-151/99 af Vela Srl, Milano (Italien), og Tecnagrind SL, Barcelona (Spanien), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	6
2003/C 70/11	Sag C-19/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. december 2002 af Landgericht München I i sagen Verbraucher-Zentrale Hamburg eV mod 02(Germany) GmbH & Co. OHG	7
2003/C 70/12	Sag C-20/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 17. januar 2003 af Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge i straffesagen mod 1) M. Burmanjer, 2) R.A. van der Linden og 3) A. de Jong	7
2003/C 70/13	Sag C-22/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. januar 2003 af Rechtbank te Rotterdam i sagen Optiver BV og 38 andre sagsøgere mod Stichting Autoriteit Financiële Markten	8
2003/C 70/14	Sag C-23/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. januar 2003 af Tribunale Ordinario di Torino — Fjerde Kriminale Afdeling — i den for nævnte ret verserende straffesag mod Michel Mulliez m.fl.	8
2003/C 70/15	Sag C-24/03: Sag anlagt den 15. januar 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	9

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 70/16	Sag C-25/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. august 2002 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Bergisch Gladbach mod Hans U. Hundt-Eßwein	10
2003/C 70/17	Sag C-27/03: Sag anlagt den 23. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	11
2003/C 70/18	Sag C-28/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 23. oktober 2002 af Symvoulío tis Epikrateias i sagen Epikouriko Kefalaio Asfaliseos Euthynis ex Atyhimaton Autokiniton (garantifond for ansvarsforsikring i forbindelse med motorkøretøjsulykker) mod Udviklingsministeriet	11
2003/C 70/19	Sag C-29/03: Sag anlagt den 27. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod ITEC-Instituto Tecnológico para a Europa Comunitária	12
2003/C 70/20	Sag C-30/03: Sag anlagt den 27. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod ITEC-Instituto Tecnológico para a Europa Comunitária	12
2003/C 70/21	Sag C-34/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 27. december 2002 af Conseil d'Etat (Belgien), Forvaltningsafdelingen, i sagen Fabricom SA mod den belgiske stat	13
2003/C 70/22	Sag C-35/03: Sag anlagt den 31. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	13
2003/C 70/23	Sag C-37/03 P: Appel iværksat den 3. februar 2003 af BioID AG under insolvensbehandling til prøvelse af dom afsagt den 5. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-91/01, BioID AG under insolvensbehandling mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	14
2003/C 70/24	Sag C-38/03: Sag anlagt den 3. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	14
2003/C 70/25	Sag C-39/03 P: Appel iværksat den 3. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 26. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-74/00, T-76/00, T-83/00, T-84/00, T-85/00, T-132/00, T-137/00 og T-141/00, Artegodan GmbH, Bruno Farmaceutici m.fl., Schuck GmbH, Laboratorios Roussel Lda, Laboratoires Roussel Diamant Sàrl, Roussel Iberica SA, Gerot Pharmazeutika GmbH, Cambridge Healthcare Supplies Ltd og Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	15

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 70/26	Sag C-43/03: Sag anlagt den 3. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	16
2003/C 70/27	Sag C-46/03: Sag anlagt den 7. februar 2003 af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	17
2003/C 70/28	Sag C-48/03: Sag anlagt den 10. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	18
2003/C 70/29	Sag C-49/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 5. februar 2003 af Cour d'appel de Rennes, 7. Afdeling, i sagen Alain Rousseau mod Association Comité économique régional agricole fruits et légumes de Bretagne (CERAFEL)	18
2003/C 70/30	Sag C-66/03: Sag anlagt den 14. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	19
RETEN I FØRSTE INSTANS		
2003/C 70/31	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 23. januar 2003 i sag T-53/00, Serena Angioli mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — annulationssøgsmål — intern udvælgelsesprøve med henblik på fastansættelse af midlertidigt ansatte — ikke-optagelse på listen over egnede ansøgere — udvælgelseskomitéens arbejde fortroligt)	20
2003/C 70/32	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 15. januar 2003 i de forenede sager T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 og T-272/01, Philip Morris International Inc. m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Beslutning om at anlægge civil søgsmål ved en domstol i en tredjestat — annulationssøgsmål — begrebet beslutning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF — formaliteten«)	20
2003/C 70/33	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i sag T-110/01, Vedial SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (EF-varemærker — indsigelsessag — ældre ordmærke SAINT-HUBERT 41 — ansøgning om EF-figurmærke indeholdende ordet »HUBERT« — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94)	21
2003/C 70/34	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 15. januar 2003 i sag T-171/01, Institut de l'audiovisuel et des télécommunications en Europe (IDATE) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Voldgiftsbestemmelse — fællesskabsprogrammet »Trans-European Telecommunications Networks« — kontrakt vedrørende afholdelse af seminarer om anvendelse af Euro-ISDN — omkostninger, der skal refunderes«) ...	21

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 70/35	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 23. januar 2003 i sag T-181/01, Chantal Hectors mod Europa-Parlamentet (Tjenestemænd — midlertidigt ansatte — ansættelse — begrundelse — åbenbart fejlskøn — ligebehandling af mænd og kvinder)	22
2003/C 70/36	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 11. december 2002 i sag T-82/02, Wolf-Dieter Yorck von Wartenburg mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — søgsmålsfrist — åbenbart, at sagen må afvises)	22
2003/C 70/37	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 16. januar 2003 i sag T-201/02, Pierre Tomarchio mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — den oprindelige institutions afslag på ændret indplacering af en tjenestemand — annulationssøgsmål rettet mod den institution, hvortil tjenestemanden er overflyttet — afvisning)	22
2003/C 70/38	Sag T-355/02: Sag anlagt den 4. december 2002 af Müllhens GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	23
2003/C 70/39	Sag T-387/02: Sag anlagt den 13. december 2002 af Dorte Schmidt-Brown mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	23
2003/C 70/40	Sag T-397/02: Sag anlagt den 19. december 2002 af Arla Foods m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
2003/C 70/41	Sag T-6/03: Sag anlagt den 9. januar 2003 af R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc, R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc, og RJR Acquisition Corp. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
2003/C 70/42	Sag T-8/03: Sag anlagt den 10. januar 2003 af El Corte Inglés mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	26
2003/C 70/43	Sag T-11/03: Sag anlagt den 15. januar 2003 af Elizabeth Afari mod Den Europæiske Centralbank	27
2003/C 70/44	Sag T-13/03: Sag anlagt den 16. januar 2003 af Nintendo Co., Ltd. og Nintendo of Europe GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
2003/C 70/45	Sag T-15/03: Sag anlagt den 15. januar 2003 af José Luis Zuazaga Meabe mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	28
2003/C 70/46	Sag T-18/03: Sag anlagt den 17. januar 2003 af CD-Contact Data mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 70/47	Sag T-20/03: Sag anlagt den 22. januar 2003 af KAHLA/Thüringen Porzellan GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2003/C 70/48	Sag T-24/03: Sag anlagt den 30. januar 2003 af Antonio Aresu mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2003/C 70/49	Sag T-26/03: Sag anlagt den 28. januar 2003 af LEP International B.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
2003/C 70/50	Sag T-27/03: Sag anlagt den 30. januar 2003 af S.P. SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
2003/C 70/51	Sag T-29/03: Sag anlagt den 27. januar 2003 af Comunidad Autónoma de Andalucía mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
2003/C 70/52	Sag T-30/03: Sag anlagt den 30. januar 2003 af Specialarbejderforbundet i Danmark (SID) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
2003/C 70/53	Sag T-31/03: Sag anlagt den 31. januar 2003 af GRUPO SADA, PA, SA, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	33

II Forberedende retsakter

.....

III Oplysninger

2003/C 70/54	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	
	EUT C 55 af 8.3.2003	35

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. september 2002 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Kassel-Goethestraße mod Qualitair Engineering Services Ltd

(Sag C-450/02)

(2003/C 70/01)

Ved kendelse afsagt den 4. september 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. december 2002, har Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Kassel-Goethestraße mod Qualitair Engineering Services Ltd forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det i strid med EF-traktatens artikel 49, såfremt indenlandske arbejdsgivere, men ikke udenlandske udlejere af arbejdskraft, fritages for forpligtelsen til at indeholde kildeskat af lønindkomst, når den udbetalte arbejdsløn i henhold til en overenskomst til undgåelse af dobbeltbeskatning skal fritages for skat af lønindkomst?

forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 13, punkt B, litra f), i direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ fortolkes således, at en medlemsstat ikke må opkræve merværdiafgift af (lovlig eller ulovlig) afholdelse af hasardspil eller spil om penge, hvis en tilsvarende virksomhed, når den udføres af godkendte offentlige spillekasinoer, er omfattet af en afgiftsfritagelse?
2. Er artikel 13, punkt B, litra f), i direktiv 77/388/EØF allerede til hinder for, at en medlemsstat opkræver merværdiafgift af driften af en spilleautomat, hvis driften af en spilleautomat er omfattet af en afgiftsfritagelse, når den udføres af godkendte offentlige spillekasinoer, eller er det endvidere en forudsætning, at de spilleautomater, der drives andre steder end i kasinoer, på væsentlige punkter, som f.eks. med hensyn til maksimumsindsatsen og maksimumsgevinsten, kan sammenlignes med spilleautomater i kasinoer?
3. Kan den, der opstiller automater, påberåbe sig afgiftfritagelsen i henhold til artikel 13, punkt B, litra f), i direktiv 77/388/EØF?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. november 2002 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Gladbeck mod Edith Linneweber

(Sag C-453/02)

(2003/C 70/02)

Ved kendelse afsagt den 6. november 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. december 2002, har Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Gladbeck mod Edith Linneweber

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. oktober 2002 af Bundessozialgericht i sagen Karin Bautz mod AOK Baden-Württemberg

(Sag C-454/02)

(2003/C 70/03)

Ved kendelse afsagt den 30. oktober 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. december 2002, har Bundessozialge-

richt i sagen Karin Bautz mod AOK Baden-Württemberg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er det foreneligt med EF-traktatens artikel 59 og 60, at en medlemsstat, der har udformet sin sygesikringsordning efter naturalydelsesprincippet, og som lader den ambulante lægebehandling udføre af læger, med hvem der er indgået overenskomst, kun tillader refusion af udgifter til behandling hos læger, med hvem der ikke er indgået overenskomst, herunder ved behandling i en anden medlemsstat, i tilfælde af, at der ikke inden for ordningen med naturalydelser findes en behandling, der lever op til det almindeligt anerkendte niveau for faglig medicinsk viden?
2. Såfremt dette anses for at være en uretmæssig hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser, spørges: Tillader de bestemmelser i EF-traktaten, at tysk ret — udover nødstilfælde — betinger refusion af udgifterne til selvforanstaltede lægelige ydelser af, at sygekassen forinden har truffet afgørelse om, hvorvidt behandling, som ikke er dækket af en overenskomst, er berettiget?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. november 2002 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Herne-West mod Savras Akritidis

(Sag C-462/02)

(2003/C 70/04)

Ved kendelse afsagt den 6. november 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. december 2002, har Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Herne-West mod Savras Akritidis forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er artikel 13, punkt B, litra f), i direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ allerede til hinder for, at en medlemsstat opkræver merværdiafgift af afholdelse af kortspil, hvis en tilsvarende virksomhed, når den udføres af godkendte offentlige spillekasinoer, er omfattet af en afgiftsfritagelse, eller er det endvidere en forudsætning, at kortspil, der afholdes andre steder end i kasinoer, på væsentlige punkter, som f.eks. med hensyn til maksimumsindsatsen og maksimumsgevinsten, kan sammenlignes med kortspil i kasinoer?

2. Kan den, der afholder kortspil, påberåbe sig afgiftsfritagelsen i henhold til artikel 13, punkt B, litra f), i direktiv 77/388/EØF?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. december 2002 af Verwaltungsgericht Stuttgart i forvaltningsretssagen Inan Cetinkaya mod Land Baden-Württemberg

(Sag C-467/02)

(2003/C 70/05)

Ved kendelse afsagt den 19. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 27. december 2002, har Verwaltungsgericht Stuttgart i forvaltningsretssagen Inan Cetinkaya mod Land Baden-Württemberg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er et i Forbundsrepublikken Tyskland født barn af en tyrkisk arbejdstager, der har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked, omfattet af anvendelsesområdet for artikel 7, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse, når barnets ophold siden fødslen — og i hvert fald indtil myndighedsalderens indtræden — (oprindelig) udelukkende har været tilladt af hensyn til familiens enhed eller — i tilfælde hvor der ikke kræves opholdstilladelse — opholdet ikke er blevet bragt til ophør alene af denne grund?
2. Kan familiemedlemmers ret til adgang til arbejdsmarkedet samt ret til fortsat ophold i henhold til artikel 7, stk. 1 (andet led), alene begrænses efter reglerne i artikel 14 i afgørelse nr. 1/80?
3. Indebærer idømmelse af ungdomsfængsel i tre år, at den pågældende endeligt har forladt arbejdsmarkedet og følgelig fortaber sine rettigheder ifølge artikel 7, stk. 1 (andet led), også såfremt der konkret er mulighed for, at alene en del af straffen kommer til afsoning, dog således at der i tilslutning til en førtidig løsladelse skal gennemføres en narkobehandling, og den pågældende ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet i denne periode?
4. Fører henholdsvis det tab af beskæftigelse, som følger af idømmelsen af en tidsbestemt (ikke betinget) frihedsstraf, og den manglende mulighed for i tilfælde af aktuel arbejdsløshed at søge beskæftigelse, eo ipso til selvforkyndt (O.a.: Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 omhandler den omvendte situation, nemlig at en Uforkyndt arbejdsløshed ikke fører til det omtalte rettighedstab.) arbejdsløshed som omhandlet af artikel 6, stk. 2, andet punktum, i afgørelse nr. 1/80, som ikke er til skade for de rettigheder, der følger af artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80?

5. Gælder dette også, såfremt løsladelse kan påregnes inden for overskuelig og rimelig tid, hvorefter den pågældende imidlertid først skal gennemføre en narkobehandling, ligesom tiltrædelse af en beskæftigelse først kan påregnes at kunne ske efter gennemførelse af en videregående skolegang?
6. Skal artikel 14 i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således, at der under en retssag skal tages hensyn til en ændring til fordel for den pågældende, hvorefter der ikke længere kan gøres begrænsninger i dennes rettigheder ifølge artikel 14 i afgørelse nr. 1/80, når ændringen er indtrådt efter den senest truffe forvaltningsafgørelse?

Appel iværksat den 7. januar 2003 af Matratzen Concord GmbH, tidligere Matratzen Concord AG, til prøvelse af dom afsagt den 23. oktober 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-6/01, Matratzen Concord GmbH, tidligere Matratzen Concord AG, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-3/03 P)

(2003/C 70/06)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. januar 2003 iværksat appel af Matratzen Concord GmbH, ved Rechtsanwalt Dr. Wolf-W. Wodrich, Huyssenallee 58-64, D-45128 Essen, og med valgt adresse i Luxembourg, bistået af Patentanwälte Zenz, Helber, Hosbach & Partner, Huyssenallee 58-64, D-45128 Essen, til prøvelse af dom afsagt den 23. oktober 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-6/01, Matratzen Concord GmbH, tidligere Matratzen Concord AG, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Ophævelse af dommen afsagt af Retten i Første Instans den 23. oktober 2002 i sag T-6/01 ⁽¹⁾.
- Indsigelsen, som den anden part i sagen for appelkammeret fremsatte den 21. april 1998 (Harmoniseringskontorets sag nr. B 32 500), forkastes.
- Harmoniseringskontoret og den anden part i sagen for appelkammeret tilpligtes at betale omkostningerne ved sagens behandling i indsigelsesafdelingen og for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret såvel som sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med nærværende appelsag.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94; det anmeldte varemærke »MATRATZEN markt CONCORD«, der består af et figurativt element og tre ord, og indsigerens varemærke »Matratzen« ligner ikke hinanden, men er helt forskellige. Retten har ikke baseret sin bedømmelse på det samlede indtryk af varemærkerne og har dermed tilsidesat de principper, der fremgår af EF-Domstolens dom i sag C-251/95 (Sabèl). Konstateringen om, at det eneste karakteristiske træk ved anmeldte varemærke er ordet »MATRATZEN«, er ulogisk og strider mod enhver praktisk erfaring.
- Tilsidesættelse af princippet om de frie varebevægelser (artikel 28 EF og 30 EF); indsigelsen på grundlag af det ældre varemærke udgør et misbrug af en formel ret. Dette tog Retten ikke hensyn til i tilstrækkeligt omfang.

⁽¹⁾ EFT 2003 C 19.

Appel iværksat den 13. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 25. oktober 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-5/02, Tetra Laval BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-12/03 P)

(2003/C 70/07)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. januar 2003 iværksat appel af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michel Petite, Anthony Whelan og Per Hellström, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 25. oktober 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-5/02 ⁽¹⁾, Tetra Laval BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Dommen afsagt af Retten i Første Instans den 25. oktober 2002 i sag T-5/02, Tetra Laval mod Kommissionen, ophæves.
- Tetra Laval BV tilpligtes at betale Kommissionens omkostninger.

*Anbringender og væsentligste argumenter***1. Retlig fejl vedrørende beviskrav og domstolsprøvelse**

Kommissionen anfører, at Retten i Første Instans har begået retlige fejl i to henseender:

- 1) Det kriterium for domstolsprøvelse, som Retten i Første Instans anvendte i den appellerede dom, er selvmodsigende og i strid med både artikel 230 EF og artikel 2 i fusionskontrolforordningen (²).
- 2) Idet Retten i Første Instans har lagt dette kriterium for domstolsprøvelse til grund, har den overskredet grænserne for den rolle som Fællesskabets retsinstanser er tillagt med henblik på prøvelsen af Kommissionens administrative beslutninger, navnlig ved at sætte sit eget skøn i stedet for Kommissionens på en række centrale punkter.

Kommissionen har gjort gældende, at Retten i Første Instans modsagde sig selv, idet den foregav at anvende et kriterium for prøvelsen baseret på et åbenbart fejlagtigt skøn, mens den i virkeligheden lagde et andet kriterium til grund.

Kommissionen har ligeledes gjort gældende, at det beviskrav, som Retten i Første Instans stillede i den appellerede dom, overskrider grænserne for kontrol af lovligheden af fællesskabsretsakter. Artikel 230 EF giver Fællesskabets retsinstanser kompetence til at vurdere lovligheden af institutionernes retsakter. Kommissionen finder, at Retten i Første Instans, idet den i dommen henviste til »et åbenbart fejlagtigt skøn«, i praksis har øget kravene til det bevis, som Kommissionen skal fremkomme med for at forbyde en fusion af konglomerattypen, og er dermed gået videre end til blot at kontrollere lovligheden. Sammenfattende har Retten forsøgt at anvende et kriterium, som tager udgangspunkt i, at der stilles krav til Kommissionen om at »overbevise« Retten, og ikke i, at der stilles krav til sagsøgeren om at godtgøre, at Kommissionen har begået en faktisk eller retlig fejl eller har anlagt et åbenbart fejlagtigt skøn. Dette kriterium førte til, at Retten i Første Instans på ulovlig måde satte sit eget skøn i stedet for Kommissionens.

2. **Retlig fejl, idet det krævedes af Kommissionen, at den skulle vurdere betydningen af en bestemt adfærds »ulovlige karakter« for den fusionerede enheds incitament til at udnytte løftestangsvirkningen, og til at tage rent adfærdsmæssige forpligtelser i betragtning — tilsidesættelse af forordningens artikel 2 og 8**

Kommissionen har gjort gældende, at Retten i Første Instans begik retlige fejl og tilsidesatte navnlig forordningens artikel 2

og 8, idet den krævede, at Kommissionen skulle vurdere betydningen af en bestemt adfærds »ulovlige karakter«, og at Kommissionen skulle lægge til grund, at løfter om ikke at foretage misbrug var potentielle forpligtelser.

Retten i Første Instans' fortolkning er ligeledes delvis uforenelig med generelle fællesskabsretlige principper (lighedssættelsen og formodningen for uskyld). Retten i Første instans foretog en urigtig gengivelse af indholdet af beslutningen (³) for at nå frem til sine konklusioner. Disse fejl gennemsyrrer hele Retten i Første Instans prøvelse af beslutningen og påvirker resultatet af sagen. Følgelig bør dommen ophæves.

3. **Retlig fejl, idet Kommissionens markedsdefinition af specifikke produktmarkeder for SBM-maskiner afhængigt af anvendelsesformål blev forkastet**

Kommissionen har gjort gældende, at Retten i Første Instans begik retlige fejl og navnlig tilsidesatte artikel 2 i fusionskontrolforordningen, idet den fandt, at »den anfægtede beslutning [ikke] indeholder tilstrækkeligt fyldestgørende oplysninger med henblik på at begrunde definitionen af særskilte undermarkeder for SBM-maskiner med henvisning til deres anvendelsesformål«, og at »følgelig er de eneste undermarkeder, som det er nødvendigt at tage i betragtning, markederne for lav- og højkapacitetsmaskiner«.

4. **Retlig fejl, idet Kommissionens konklusion, hvorefter der vil ske en styrkelse af Tetras dominans på kartonmarkederne, blev forkastet — tilsidesættelse af forordningens artikel 2, urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og manglende iagttagelse af Kommissionens argumenter**

Kommissionen har gjort gældende, at Retten i Første Instans begik retlige fejl, idet den fandt, at »de forhold, der er fremhævet i den anfægtede beslutning, ikke på tilstrækkeligt fyldestgørende måde viser, at virkningerne af den modificerede fusion for Tetras stilling, navnlig på markederne for aseptisk karton, af at udelukke Sidel som potentiel konkurrent, vil være sådan, at betingelserne i forordningens artikel 2, stk. 3, er opfyldt«.

Beslutningen tog udgangspunkt i en horisontal analyse af udelukkelsen af potentiel konkurrence. Tetra er stærkt dominerende på kartonmarkedet med en markedsandel på mere end 80 % for aseptisk karton. Konkurrencen er således allerede alvorligt svækket. Den væsentligste trussel for Tetra for så vidt angår emballering af følsomme produkter i karton stammer fra kilder uden for kartonmarkedet og navnlig fra det voksende

marked for PET, hvor Sidel indtager en ledende stilling med en markedsandel på 60 % for alle SBM-maskiner målt i kapacitet. Ved at opkøbe Sidel ville Tetra udelukke den stærkeste uafhængige kilde til konkurrence, der stammer fra den største udbyder på PET-siden, og ville således styrke sin dominerende stilling på kartonmarkederne.

(¹) EFT C 68 af 16.3.2002, s. 19.

(²) Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21.12.1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1).

(³) Kommissionens beslutning K(2001) 3345 endelig udg. af 30.10.2001, hvorved en fusion blev erklæret uforenelig med fællesmarkedet, sag COMP/M.2416 Tetra Laval/Sidel.

Appel iværksat den 13. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 25. oktober 2002 af De Europæiske Fællesskabs Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-80/02, Tetra Laval BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-13/03 P)

(2003/C 70/08)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. januar 2003 iværksat appel af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michel Petite, Anthony Whelan og Per Hellström, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 25. oktober 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-80/02 (¹), Tetra Laval BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Dommen afsagt af Retten i Første Instans den 25. oktober 2002 i sag T-80/02 ophæves.
- Tetra Laval BV tilpligtes at betale Kommissionens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Kommissionen vedtog den 30. oktober 2001 en beslutning i medfør af artikel 8, stk. 3, i fusionskontrollforordningen (²), hvorved den forbød den anmeldte fusion mellem Tetra Laval SA, et 100 %-ejt datterselskab af Tetra Laval BV (herefter »Tetra«), og Sidel SA (herefter »beslutningen om forbud«) (³).

Eftersom fusionen allerede var blevet gennemført, fremsendte Kommissionen en meddelelse af klagepunkter, som Tetra besvarede, og foranstaltede en høring med henblik på at træffe afgørelse om hvilke forholdsregler, der skulle træffes med henblik på at genoprette en effektiv konkurrence i medfør af forordningens artikel 8, stk. 4. Den 30. januar 2002 vedtog Kommissionen sådan en beslutning (herefter »beslutningen om deling«).

Artikel 1 i beslutningen om deling beordrer Tetra til at »at udskille Sidel [...] i overensstemmelse med de forholdsregler, der fremgår af bilaget til nærværende beslutning«. Punkt 1, stk. 5, i bilaget til beslutningen om deling bestemmer, at Tetra skal afhænde alle sine aktier i Sidel. Punkt 4, stk. 1, i bilaget fastsætter en præcis dato for afslutningen af denne operation.

Ved separate stævninger anlagde Tetra sag med påstand om annullation af såvel beslutningen om forbud (sag T-5/02) og beslutningen om deling (sag T-80/02). Retten i Første Instans afsagde dom i begge sager den 25. oktober 2002.

Ved dommen i sag T-5/02 annullerede Retten i Første Instans beslutningen om forbud.

I dommen i sag T-80/02 (herefter »den appellerede dom«) fandt Retten i Første Instans, at fusionen faktisk var gennemført, og at delingen af virksomhederne, som deltager i fusionen, er den logiske konsekvens af beslutningen om forbud. Retten tilføjede, at vedtagelse af en beslutning om deling forudsætter, at den forudgående beslutning om forbud er gyldig. Følgelig berøver annullationen af beslutningen om forbud beslutningen om deling ethvert retsgrundlag. Retten i Første Instans konkluderede, at eftersom den havde annulleret beslutningen om forbud ved dom i sag T-5/02, måtte påstanden om annullation af beslutningen om deling således tages til følge, uden at det var nødvendigt at vurdere de øvrige anbringender fremsat af Tetra.

Kommissionen har appelleret dommen afsagt af Retten i Første Instans i sag T-5/02 på grundlag af en række retlige indvendinger. Hvis denne appel fører til ophævelse af dommen afsagt af Retten i Første Instans i nævnte sag, vil dommen afsagt af Retten i Første Instans i sag T-80/02 hvile på et fejlagtigt grundlag, nemlig at beslutningen om forbud skulle være ugyldig. På samme måde som annullationen af beslutningen om forbud var det eneste grundlag for annullation af beslutningen om deling, må ophævelsen af den dom, hvorved beslutningen om forbud blev annulleret, medføre ophævelse af den dom, hvorved beslutningen om deling blev annulleret.

Kommissionen har derfor gjort gældende, med henvisning til de detaljerede retlige anbringender, den har fremsat til støtte for sin appel i sag T-5/02, at den anfægtede dom skal ophæves for det tilfælde, at dommen i sag T-5/02 afsagt af Retten i Første Instans ophæves.

(¹) EFT C 156 af 29.6.2002, s. 27.

(²) Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21.12.1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1).

(³) Kommissionens beslutning K(2001) 3345 endelig udg. af 30.10.2001, hvorved en fusion blev erklæret uforenelig med fællesmarkedet, sag COMP/M.2416 Tetra Laval/Sidel.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 13. november 2002 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagerne 1. Vereniging voor Energie, Milieu en Water, 2. Amsterdam Power Exchange Spotmarket BV og 3. NV Eneco mod Directeur van de Dienst uitvoering en toezicht energie, procesdeltager BV Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor

(Sag C-17/03)

(2003/C 70/09)

Ved dom afsagt den 13. november 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 16. januar 2003, har College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagerne 1. Vereniging voor Energie, Milieu en Water, 2. Amsterdam Power Exchange Spotmarket BV og 3. NV Eneco mod Directeur van de Dienst uitvoering en toezicht energie, procesdeltager: BV Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- I. a) Kan artikel 86, stk. 2, EF påberåbes som begrundelse for, at en virksomhed, som tidligere har fået overdraget at varetage driften af en tjeneste af almindelig økonomisk interesse og som led i denne drift har indgået bestemte forpligtelser, efter ophør af den særlige opgave, som var betroet den, stadig tillægges en særrettighed for at kunne afvikle disse forpligtelser?
- b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, er en ordning, hvorefter den pågældende virksomhed i en periode på ti år gives fortrinsret til adgang til (i aftagende omfang) halvdelen til en fjerdedel af den grænseoverskridende transportkapacitet for elektricitet, alligevel ugyldig, fordi den
 1. ikke står i rimeligt forhold til den almindelige interesse, som hermed tjenes;
 2. samhandelen påvirkes i et omfang, der strider mod Fællesskabets interesser?

- II. a) Skal elektricitetsdirektivets artikel 7, stk. 5 (⁽¹⁾), fortolkes således, at forbuddet mod forskelsbehandling heri er begrænset til pålægget til systemoperatøren om at afholde sig fra at gøre forskel, når der gives adgang til systemet, ved hjælp af tekniske forskrifter?

I bekræftende fald, skal en tildelingsmetode for grænseoverskridende transportkapacitet for elektricitet anses for en teknisk forskrift i nævnte bestemmelses forstand?

- b) Såfremt tildelingsmetoden anses for en teknisk forskrift, eller såfremt elektricitetsdirektivets artikel 7, stk. 5, ikke er begrænset til tekniske forskrifter, er en ordning, hvorefter der stilles grænseoverskridende transportkapacitet til rådighed med fortrinsstilling for kontrakter, der er indgået som led i en særlig offentlig opgave, forenelig med forbuddet mod forskelsbehandling i denne artikel?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19.12.1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet (EFT L 27 af 30.1.1997, s. 20).

Appel iværksat den 17. januar 2003 af Vela Srl og Tecnagrind SL til prøvelse af dom afsagt den 7. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-141/99, T-142/99, T-150/99 og T-151/99 af Vela Srl, Milano (Italien), og Tecnagrind SL, Barcelona (Spanien), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-18/03 P)

(2003/C 70/10)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. januar 2003 iværksat appel af Vela Srl og Tecnagrind SL til prøvelse af dom afsagt den 7. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-141/99, T-142/99, T-150/99 og T-151/99, Vela Srl og Tecnagrind SL mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

1. For så vidt angår realiteten principalt:

— Kommissionens beslutning K(1999) 540 af 9. marts 1999 annulleres.

- Kommissionens beslutning K(1999) 541 af 4. marts 1999 annulleres.
- Kommissionens beslutning K(1999) 532 af 4. marts 1999 annulleres.
- Kommissionens beslutning K(1999) 533 af 4. marts 1999 annulleres.

Subsidiært nedsættes de støttebeløb, der skal tilbagebetales til Kommissionen, mest muligt, hvilket beløb vil blive fastsat under sagen.

2. Der anordnes de foranstaltninger med henblik på bevisoptagelsen, der er anført i appelskriftet.
3. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten forkastede i sin dom alle de anbringender, appellerne havde fremført, og frifandt således Kommissionen i alle sagerne. For så vidt angår det første anbringende har de appellerende selskaber anført, at de i retlig henseende i det væsentlige kan tiltræde Rettens argumentation.

For så vidt angår de øvrige anbringender har appellerne derimod anført, at Retten ikke på nogen måde har underbygget grundlaget for sin egen opfattelse og heller ikke godtgjort et sådant grundlag i Kommissionens beslutninger, idet Retten blot har gentaget de argumenter, der er anført i de anfægtede beslutninger.

Efter appellanternes opfattelse er Rettens dom behæftet med en utilstrækkelig, ulogisk og selvmodsigende begrundelse.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. december 2002 af Landgericht München I i sagen Verbraucher-Zentrale Hamburg eV mod 02(Germany) GmbH & Co. OHG

(Sag C-19/03)

(2003/C 70/11)

Ved kendelse afsagt den 17. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 20. januar 2003, har Landgericht München I i sagen Verbraucher-Zentrale Hamburg eV mod 02(Germany) GmbH & Co. OHG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 5, første punktum, i forordning 1103/97 ⁽¹⁾ forstås således, at det i civilretligt kontraktsforhold kun er en given regnings slutbeløb, eller en heri anført enkeltpost, der kan eller skal afrundes, eller udgør en kontraktligt fastsat enhedspris/tarif (her: minutprisen) ligeledes et pengebeløb, der skal betales eller kontoføres i den nævnte bestemmelses forstand? Er det relevant for besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt en tarif er et pengebeløb, der skal betales eller kontoføres, således som udtrykket er anvendt i artikel 5 i forordning 1103/97, om denne tarif andrager et bestemt multiplum (her: seks gange) af den enhed, der ligger til grund for beregningen af regningens slutbeløb (her: 10-sekunders-takt), eller om tariffen for forbrugerne udgør den afgørende regningsstørrelse?
2. Skal forordning 1103/97 (navnlig artikel 5) forstås således, at denne udgør en udtømmende ordning i den forstand, at pengebeløb, der ikke skal betales eller kontoføres (såfremt sådanne findes), ikke må afrundes på den måde, der er beskrevet i artikel 5, altså enten fortsat skal angives i den nationale valuta eller således, at det nøjagtige omregningsresultat skal angives?

⁽¹⁾ EFT L 162 af 19.6.1997, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 17. januar 2003 af Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge i straffesagen mod 1) M. Burmanjer, 2) R.A. van der Linden og 3) A. de Jong

(Sag C-20/03)

(2003/C 70/12)

Ved afgørelse truffet den 17. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 21. januar 2003, har Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge i straffesagen mod 1) M. Burmanjer, 2) R.A. van der Linden og 3) A. de Jong forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) Tilsidesætter artikel 2, 3, 5, stk. 3, og artikel 13 i den belgiske lov af 25. juni 1993 om udøvelse af erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted og om torvehandel — særskilt betragtet eller sammenholdt, og fortolket således, at de betinger salg af tidsskriftabonnementer på belgisk område for såvel belgiske statsborgere som andre udenlandske EU-statsborgere, i form af erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted, af en forudgående tilladelse fra ministeren eller fra den af ham befuldmægtigede tjenestemand af første grad, og som gør overtrædelser heraf strafbar — artikel 30-37 (princippet

om frie varebevægelser) i EF-traktaten af 25. marts 1957, således som de fandt anvendelse den 6. september 2001, samme traktats artikel 48 ff. (princippet om fri bevægelighed for personer) eller samme traktats artikel 59 ff. (princippet om fri bevægelighed for tjenesteydelser), for så vidt som det følger af disse artikler, at et tysk selskab, som gennem sælgere, der er etableret i Nederlandene, i Belgien sælger eller vil sælge tidsskriftabonnementer, a priori er underkastet indhentelse af en forudgående og midlertidig tilladelse, og at en overtrædelse af disse bestemmelser gøres strafbar, mens de hensyn, som lovgiver hermed ønsker at beskytte, kunne sikres på en mindre indgribende måde?

- b) Gør det nogen forskel for besvarelsen af det første spørgsmål, at samme lov af 25. juni 1993 ikke desto mindre betinger salg af aviser, tidsskrifter og endog tidsskriftabonnementer af denne forudgående tilladelse?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. januar 2003 af Rechtbank te Rotterdam i sagen Optiver BV og 38 andre sagsøgere mod Stichting Autoriteit Financiële Markten

(Sag C-22/03)

(2003/C 70/13)

Ved kendelse afsagt den 21. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. januar 2003, har Rechtbank te Rotterdam i sagen Optiver BV og 38 andre sagsøgere mod Stichting Autoriteit Financiële Markten forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er direktiv 85/303/EØF⁽¹⁾ og særlig fortolkningen af direktivets artikel 11 og 12 til hinder for, at der af værdipapirinstitutioner opkræves en afgift som beskrevet i det foregående af bruttoindtægterne ved virksomhed i forbindelse med værdipapirer?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 85/303/EØF af 10.6.1985 om ændring af direktiv 69/335/EØF om kapitaltilførselsafgifter (EFT L 156, s. 23).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. januar 2003 af Tribunale Ordinario di Torino — Fjerde Kriminale Afdeling — i den for nævnte ret verserende straffesag mod Michel Mulliez m.fl.

(Sag C-23/03)

(2003/C 70/14)

Ved kendelse afsagt den 13. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. januar 2003, har Tribunale Ordinario di Torino — Fjerde Kriminale Afdeling — i den for nævnte ret verserende straffesag mod Michel Mulliez m.fl. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 6 i direktiv 68/151/EØF⁽¹⁾ fortolkes således, at den forpligter medlemsstaterne til at fastsætte passende sanktioner ikke blot for manglende offentliggørelse af et handelsselskabs balance og resultatopgørelse, men også for en urigtig offentliggørelse af sådanne dokumenter, af andre meddelelser vedrørende selskaber til selskabsdeltagere eller offentligheden eller af enhver anden oplysning om selskabets økonomiske, formuemæssige eller finansielle stilling, som det selv eller den koncern, som det tilhører, er forpligtet til at fremlægge?
2. Skal det første direktiv 68/151/EØF og det fjerde direktiv 78/660/EØF⁽²⁾, og navnlig artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, jf. det første direktivs artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 samt det fjerde direktivs artikel 2, stk. 2, 3 og 4, som ændret ved direktiv 83/349⁽³⁾ og direktiv 90/605⁽⁴⁾, under hensyn til medlemsstaternes forpligtelse til at træffe »passende sanktioner« for overtrædelse af direktiverne, fortolkes således, at de nævnte bestemmelser er til hinder for en lov i en medlemsstat, som udelukker straf for tilsidesættelse af pligten til offentliggørelse og afgivelse af redelige oplysninger i visse selskabsdokumenter (herunder balance og resultatopgørelse), når

- a) den urigtige meddelelse kun er af kvalitativ art

- b) den urigtige meddelelse eller undladelsen heraf ikke medfører en ændring af resultatopgørelsen for det pågældende regnskabsår eller en ændring af selskabets nettoformue ud over visse procentsatser

- c) der er afgivet oplysninger baseret på en skønsmæssig beregning, som ganske vist har til formål at skuffe selskabsdeltagere eller offentligheden med henblik på at opnå en uberettiget vinding, men som, isoleret set, ikke afviger så meget fra korrekte oplysninger, at den fastsatte grænse overskrides
- d) de urigtige eller bedrageriske undladelser og de meddelelser og oplysninger, som ikke giver et redeligt billede af selskabets formuemæssige og finansielle stilling og dets resultatopgørelse, under alle omstændigheder ikke »mærkbart« ændrer koncernens formuemæssige og finansielle situation?
3. Skal det første direktiv 68/151/EØF og det fjerde direktiv 78/660/EØF, og navnlig artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, jf. det første direktivs artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 samt det fjerde direktivs artikel 2, stk. 2, 3 og 4, som ændret ved direktiv 83/349 og direktiv 90/605, under hensyn til medlemsstaternes forpligtelse til at træffe »passende sanktioner« for overtrædelse af direktiverne, fortolkes således, at de nævnte bestemmelser er til hinder for en lov i en medlemsstat, som indfører en sanktionsordning for selskabernes tilsidesættelse af deres forpligtelser til offentliggørelse og afgivelse af redelige oplysninger, der skal sikre beskyttelsen af »såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser«, og hvorefter
- a) det for de grovere lovovertrædelser (med formuetaab) kun er selskabsdeltagere og kreditorer, der har ret til at påtale, hvilket udelukker en generel og effektiv beskyttelse af tredjemand
- b) kun de mindre grove lovovertrædelser (hvor der ikke er indtrådt noget formuetaab og ikke er indgivet nogen anmeldelse) kvalificeres som en forseelse, hvilket af de førnævnte grunde har ringe generalpræventiv virkning efter den straffeprocessuelle ordning, der gælder i Italien
- c) private har mulighed for helt at sætte beskyttelsen af det retsgode, som gennemskueligheden af selskaber udgør, ud af kraft ved ordningen med en forsinket tilbagetrækning af anmeldelsen?

Sag anlagt den 15. januar 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-24/03)

(2003/C 70/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved Umberto Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Maurizio Fiorilli.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

Annul创新 af Kommissionens beslutning nr. 4127 af 5. november 2002 ⁽¹⁾, som fra EF-finansieringen i henhold til EUGFL, Garantisektionen udelukker følgende udgifter afholdt af Den Italienske Republik:

- regnskabspost B.2.1. — endelig regnskabsafslutning 1999/2000 — frugt og grøntsager — beløb: 68 050,00 EUR
- regnskabspost B.2.1. — endelig regnskabsafslutning 2000/2001 — frugt og grøntsager — beløb: 7 853,00 EUR
- regnskabspost B.4.1.6. — endelig regnskabsafslutning 1998/1999 — oplagring af korn — beløb: 1 272 616,34 EUR.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1. Frugt og grøntsager

Ifølge Kommissionen har de italienske myndigheder ikke fuldt ud overholdt bestemmelserne i forordning nr. 2200/96 ⁽²⁾ (art. 25) og nr. 659/97 ⁽³⁾ (art. 9, stk. 2 og 3) med den virkning, at det er kommet til en for lav ansættelse af de mængder, som er meddelt i retsakten om fastsættelse af tilbagetrækningspræmien fra EF: Dette medførte, at Kommissionen fastsatte en høj tilbagetrækningspræmie.

Det må dog antages, at de italienske myndigheder på grundlag af den gældende EF-ret har tilstillet Kommissionen tilstrækkelige oplysninger til, at den ville have mulighed for at omberegne tilbagetrækningspræmien med ubetydelige forskelle i forhold til det endelige resultat, der var meddelt af det betalende organ. Den manglende berigtigelse af tilbagetrækningspræmien ved Kommissionen kan ikke føres tilbage til de italienske myndigheder, som har sørget for at give meddelelse om forholdet og om en beløbsansættelse.

⁽¹⁾ EFT L 65 af 14.3.1968, s. 8.

⁽²⁾ EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.

⁽³⁾ EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 317 af 16.11.1990, s. 60.

2. Offentligt opkøb af korn

Kommissionen anfægter, at det tidligere AIMA ved opkøbet af majs foretaget i høståret 1997/1998 ikke fastsatte den første lagerdag i meddelelsen om betingelserne for at afgive bud, men tværtimod lod fristerne for fastsættelsen af prisen løbe fra tidspunktet for den første oplagring, som materielt var foretaget af sælgeren. Efter Kommissionens opfattelse medførte dette en større udgift for EUGFL i forhold til, hvad fonden skulle have udbetalt, såfremt AIMA, selv om man ikke forinden havde fastsat oplagringsdatoen, som reference havde anvendt den dag, som fulgte på skrivelsen om accept af tilbuddet, på hvilken dato man potentielt kunne have påbegyndt oplagringen. Det betalende organ AGEA er ikke enig i Kommissionens standpunkt, for så vidt som forordning nr. 689/92⁽⁴⁾ intet steds fastsætter, at den dag, som ligger efter dagen for skrivelsen om accept af tilbuddet anses for grundlag for beregningen med henblik på fastsættelsen af den pris, der skal betales for købet af produktet, hvortil kommer, at forordningen bemyndiger interventionsorganet til at fastlægge tærsklen for oplagring af produktet, hvoraf følger, at AIMA følger det program, der er aftalt mellem køber og sælger.

3. Præmien i sektoren for rå tobak

En kontrol foretaget af De Europæiske Fællesskabers Revisionsret har afsløret en fejl i de manglende mængder i forhold til garantigrænsen vedrørende gruppen af tobaksvarieteter 01 for høståret 1998.

Denne fejl har ikke været afgørende for overskridelsen af de specifikke garantigrænser for de resterende varietetsgrupper for den pågældende høst.

(1) EFT L 306 af 8.11.2002, s. 26. Kommissionens beslutning af 5.11.2002 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering.

(2) EFT L 297 af 21.11.1996, s. 1.

(3) EFT L 100 af 17.4.1997, s. 22.

(4) EFT L 74 af 20.3.1992, s. 18.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. august 2002 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Bergisch Gladbach mod Hans U. Hundt-Eßwein

(Sag C-25/03)

(2003/C 70/16)

Ved kendelse afsagt den 29. august 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. januar 2003, har Bundesfinanzhof i

sagen Finanzamt Bergisch Gladbach mod Hans U. Hundt-Eßwein forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Optræder en person, der til opfyldelse af egne boligbehov erhverver eller opfører et hus, i forbindelse med erhvervelsen eller opførelsen af huset som afgiftspligtig, når den pågældende i forbindelse med selvstændig bibeskæftigelse agter at anvende et værelse i huset som såkaldt arbejdsværelse i hjemmet?

Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende:

2. Skal der, i tilfælde hvor parterne i et sameje eller et fælleseje mellem ægtefæller (Bruchteils- oder Ehegatten-gemeinschaft), der ikke som sådant driver erhvervsmæssig virksomhed, i fællesskab bestiller et investeringsgode, antages at foreligge en erhvervelse, der foretages af en ikke-afgiftspligtig person, som ikke har ret til fradrag for indgående moms af erhvervelsen, eller er parterne i samejet eller fællesejet modtagere af ydelsen?

Hvis spørgsmål 2 besvares bekræftende:

3. Tilkommer retten til fradrag for indgående moms for et investeringsgode, som erhverves af ægtefæller i sameje, for det tilfælde, at genstanden kun anvendes af den ene part i dennes erhverv,
 - a) denne part alene og kun med et beløb for indgående moms, som er proportionalt med den pågældendes ejerandel,
 - eller
 - b) har denne part i henhold til artikel 17, stk. 2, litra a), i direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ en ret til fradrag for indgående moms, der står i forhold til den andel, den erhvervsmæssige anvendelse udgør af hele godet (under forudsætning af fakturabetingelserne, jf. spørgsmål 4)?
4. Er det en betingelse for at kunne fradrage indgående moms i henhold til artikel 18 i direktiv 77/388/EØF, at der er udstedt en faktura i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 22, stk. 3, i direktiv 77/388/EØF, lydende på denne ægtefælle/samejer alene — og med angivelse af de betalings- og afgiftsbeløb, der proportionalt vedrører denne part — eller er det tilstrækkeligt, at fakturaen er udstedt til samejerne/ægtefællerne uden en sådan opdeling?

(1) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Sag anlagt den 23. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-27/03)

(2003/C 70/17)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. januar 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valero Jordana og M. Van Beek, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Kongeriget Belgien,

for så vidt angår hovedstadsregionen Bruxelles, regionen Flandern og regionen Vallonien, den 31. december 1998 ikke har sikret ibrugtagning af kloaknet til opsamling og rensning af byspildevand i overensstemmelse med artikel 3 og 5 i direktiv 91/271/EØF⁽¹⁾,

for så vidt angår regionen Vallonien, ikke har tilsendt Kommissionen et gennemførelsesprogram i henhold til artikel 17 i direktiv 91/271/EØF, som er i overensstemmelse med direktivet med hensyn til gennemførelsesfristerne, og

for så vidt angår hovedstadsregionen Bruxelles, ikke har tilsendt Kommissionen et gennemførelsesprogram, som i sin helhed overholder de formkrav, der er foreskrevet ved Kommissionens beslutning 93/481/EØF af 28. juli 1993 om formkrav ved underretning om de nationale programmer, som er fastsat i artikel 17 i Rådets direktiv 91/271/EØF⁽²⁾.

— Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

— Med hensyn til hovedstadsregionen Bruxelles og et stort antal byområder i regionen Flandern er fristen den 31. december 1998 ikke blevet overholdt for ibrugtagningen af kloaknet til opsamling og rensning af byspildevand. Udledningerne af byspildevand fra 44 byområder med over 10 000 personækvivalenter (PE) på regionen Valloniens område bidrager til forureningen af Flandern og nederlandsk område og Belgiens og Nederlandenes nord-søkystrer. Regionen Vallonien skulle derfor have anvendt direktivets artikel 5, stk. 5, og indført en tertiær behandling for de pågældende byområder.

— Gennemførelsesprogrammet for hovedstadsregionen Bruxelles indeholder ikke den oplysning, der kræves i tabel 2.3 til beslutning 93/481/EØF med hensyn til antal og kapacitet for kloaknet, der udleder i vandrecipienter, der anses for »følsomme områder«.

— Af den del af det vallonske gennemførelsesprogram, der vedrører gennemførelsen af direktivets artikel 3 i de normale områder, fremgår det, at de kloaknet, som byområder med mere end 15 000 PE skal være tilsluttet, først vil nå deres endelige kapacitet den 31. december 2005, skønt direktivet fastsætter fristen den 31. december 2000. Det fremgår ligeledes af den del af det vallonske program, der vedrører gennemførelsen af direktivets artikel 4 i de normale områder, at de vandrensningsanlæg, som byområder med over 15 000 PE og under 150 000 PE skal være tilsluttet, først vil nå deres endelige kapacitet den 31. december 2005, skønt direktivet fastsætter fristen den 31. december 2000.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/271/EØF af 21.5.1991 om rensning af byspildevand (EFT L 135, s. 40).

⁽²⁾ Kommissionens beslutning 93/481/EØF af 28. juli 1993 om formkrav ved underretning om de nationale programmer, som er fastsat i artikel 17 i Rådets direktiv 91/271/EØF (EFT L 226, s. 23).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 23. oktober 2002 af Symvoulio tis Epikrateias i sagen Epikouriko Kefalaio Asfaliseos Euthynis ex Atyhimaton Autokiniton (garantifond for ansvarsforsikring i forbindelse med motorkøretøjsulykker) mod Udviklingsministeriet

(Sag C-28/03)

(2003/C 70/18)

Ved afgørelse truffet den 23. oktober 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. januar 2003, har Symvoulio tis Epikrateias (Grækenlands Øverste Forvaltningsret) i sagen Epikouriko Kefalaio Asfaliseos Euthynis ex Atyhimaton Autokiniton (garantifond for ansvarsforsikring i forbindelse med motorkøretøjsulykker) mod Udviklingsministeriet forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Når henses til artikel 15 og 16 i Rådets første direktiv 73/239/EØF⁽¹⁾ om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, som suppleret

og ændret ved Rådets andet direktiv 88/357/EØF⁽²⁾, og Rådets tredje direktiv 92/49/EØF⁽³⁾, samt til artikel 17 og 18 i Rådets første direktiv 79/267/EØF⁽⁴⁾ om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed, som ændret og suppleret ved Rådets andet direktiv 90/619/EØF⁽⁵⁾ og Rådets tredje direktiv 92/96/EØF⁽⁶⁾, kan den nationale lovgiver da bestemme, at såfremt et forsikringsselskab erklæres konkurs eller træder i likvidation eller kommer i en tilsvarende situation af insolvens, skal krav hidrørende fra ansættelsesforhold i selskabet opfyldes gennem de formueaktiver, der findes i de forsikringsmæssige hensættelser, som krav, der er privilegeret i forhold til kravene fra dem, der er berettiget til en forsikringsydelse, samt deres generelle og specifikke efterfølgere?

(¹) EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3.

(²) EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1.

(³) EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1.

(⁴) EFT L 63 af 13.3.1979, s. 1.

(⁵) EFT L 330 af 29.11.1990, s. 50.

(⁶) EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1.

Sag anlagt den 27. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod ITEC-Instituto Tecnológico para a Europa Comunitária

(Sag C-29/03)

(2003/C 70/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. januar 2003 anlagt sag (indgået til Retten i Første Instans den 17.1.2003) mod ITEC-Instituto Tecnológico para a Europa Comunitária af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Braga da Cruz og C. Giolito, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgte tilpligtes at betale Kommissionen 69 089,84 EUR svarende til en hovedstol på 62 236,65 EUR og 6 853,19 EUR i renter påløbet indtil den 31. december 2002 beregnet med en rentesats på 6,28 %.
- Sagsøgte tilpligtes at betale 10,71 EUR per dag i påløbende renter med samme rentesats fra 31. januar 2002, og indtil fuld betaling sker.
- Sagsøgte tilpligtes at betales sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det følger af artikel 7 i kontraktens almindelige vilkår, at De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans og — i tilfælde af appel — De Europæiske Fællesskabers Domstol er enekompetente til at dømme i enhver sag, der vedrører kontraktens gyldighed, anvendelse eller fortolkning.

Sagsøgte har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til kontrakten, idet instituttet ikke har tilbagebetalt de nævnte beløb, som den har fået udbetalt af Kommissionen.

Sag anlagt den 27. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod ITEC-Instituto Tecnológico para a Europa Comunitária

(Sag C-30/03)

(2003/C 70/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. januar 2003 anlagt sag (tidligere indgået til Retten i Første Instans den 17.1.2003) mod ITEC-Instituto Tecnológico para a Europa Comunitária af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Braga da Cruz og C. Giolito, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgte tilpligtes at betale Kommissionen 29 538,01 EUR svarende til en hovedstol på 26 105,97 EUR og 3 432,04 EUR i renter påløbet indtil den 31. december 2002 beregnet med en rentesats på 5,25 %.
- Sagsøgte tilpligtes at betale 3,75 EUR per dag i påløbende renter beregnet med samme rentesats fra 31. december 2002, og indtil fuld betaling sker.
- Sagsøgte tilpligtes at betales sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det følger af kontraktens artikel 12, stk. 2, at De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans og — i tilfælde af appel — De Europæiske Fællesskabers Domstol er enekompetente til at dømme i enhver sag, der vedrører kontraktens gyldighed, anvendelse eller fortolkning.

Sagsøgte har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til kontrakten, idet instituttet ikke har tilbagebetalt de nævnte beløb, som den har fået udbetalt for meget af Kommissionen.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 27. december 2002 af Conseil d'Etat (Belgien), Forvaltningsafdelingen, i sagen Fabricom SA mod den belgiske stat

(Sag C-34/03)

(2003/C 70/21)

Ved dom afsagt den 27. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. januar 2003, har Conseil d'État (Belgien), Forvaltningsafdelingen, i sagen Fabricom SA mod den belgiske stat forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er Rådets direktiv 92/50/EØF⁽¹⁾ af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, navnlig artikel 3, stk. 2, Rådets direktiv 93/36/EØF⁽²⁾ af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb, navnlig artikel 5, stk. 7, og Rådets direktiv 93/37/EØF⁽³⁾ af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter, navnlig artikel 6, stk. 6, samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/52/EF af 13. oktober 1997 om ændring af direktiv 92/50/EØF, 93/36/EØF og 93/37/EØF⁽⁴⁾ om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af henholdsvis offentlige tjenesteydelsesaftaler, aftaler om offentlige indkøb og offentlige bygge- og anlægskontrakter, navnlig artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 3, stk. 1, litra b), sammenholdt med proportionalitetsprincippet, handels- og industrifriheden og overholdelsen af ejendomsretten, der navnlig garanteres i tillægsprotokol af 20. marts 1952 til konventionen om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, til hinder for, at enhver person, der har haft til opgave at forske, udføre forsøg, undersøgelser eller udvikling i forbindelse med en offentlig bygge- og anlægskontrakt, indkøbs eller tjenesteydelsesaftale, udelukkes fra at indgive en ansøgning om deltagelse i et udbud eller fra at afgive bud på en offentlig kontrakt, uden at der gives denne person mulighed for at bevise, at den erfaring, han har fået, under de konkrete omstændigheder i sagen ikke kan fordreje konkurrencen?
2. Vil besvarelsen af det første spørgsmål være anderledes, såfremt ovennævnte direktiver sammenholdt med de samme principper, friheder og rettigheder skal fortolkes

således, at de kun omfatter private virksomheder eller virksomheder, der har udført tjenesteydelser på et gensidigt bebyrdende grundlag?

3. Kan Rådets direktiv 89/665/EØF⁽⁵⁾ af 21. september 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter, navnlig artikel 2, stk. 1, litra a), og artikel 5 fortolkes således, at den ordregivende myndighed helt frem til, at gennemgangen af buddene er afsluttet, kan afvise, at en virksomhed, der er tilknyttet enhver person, der har haft til opgave at forske, udføre forsøg, undersøgelser eller udvikling i forbindelse med en bygge- og anlægskontrakt, indkøbs- eller tjenesteydelsesaftale, deltager i udbuddet eller afgiver bud, selv om denne virksomhed på ordregivers opfordring bekræfter, at den ikke har opnået nogen uberettiget fordel, der kan fordreje de sædvanlige konkurrencevilkår?

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 54.

⁽⁴⁾ EFT L 328 af 28.11.1997, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 33.

Sag anlagt den 31. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-35/03)

(2003/C 70/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 31. januar 2003 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved N. Yerrell, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP⁽¹⁾, eller ikke har sikret sig, at arbejdsmarkedets parter har indført de nødvendige bestemmelser ad aftalemæssig vej, og/eller ikke har underrettet Kommissionen herom.
- b) Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 249 EF, der bestemmer, at et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde den frist, der er fastsat i direktivet for gennemførelsen. Denne frist udløb den 10. juli 2001, uden at Irland havde truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme det i Kommissionens påstand nævnte direktiv.

(¹) EFT L 175 af 10.7.1999, s. 43.

Appel iværksat den 3. februar 2003 af BioID AG under insolvensbehandling til prøvelse af dom afsagt den 5. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-91/01, BioID AG under insolvensbehandling mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-37/03 P)

(2003/C 70/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. februar 2003 iværksat appel af BioID AG under insolvensbehandling ved Rechtsanwalt Dr. Axel Nordemann, Boehmert & Boehmert, Meinekestr. 26, D-10719 Berlin, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 5. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-91/01, BioID AG under insolvensbehandling mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Ophævelse af dom afsagt af Retten i Første Instans den 5. december 2002 i sag T-91/01 (BioID AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)) (¹).
2. Annullation af afgørelse truffet den 20. februar 2001 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 538/1999-2.

3. Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Fejlagtig for vid fortolkning af den absolutte registreringshindring i artikel 7, stk. 1, litra b), i Rådets forordning 40/94 om EF-varemærker: Det varemærke, der søges registreret, er egnet til over for gennemsnitsforbrugeren at karakterisere de varer og tjenesteydelser, som ansøgningen om registrering vedrører, som hidrørende fra appellanten, og følgelig at adskille disse varer og tjenesteydelser fra andre virksomheders. Når varemærkets form, der består af ord og tilføjede grafiske elementer, ikke er opløst i sine bestanddele, opfylder det uden videre den funktion at garantere, at alle varer eller tjenesteydelser, som det betegner, er blevet fremstillet eller præsteret under én virksomheds kontrol, og at denne kan stilles til ansvar for deres kvalitet.
- Ved en korrekt fortolkning af registreringshindringen i artikel 7, stk. 1, litra b), ville Retten have skullet gennemgå det andet anbringende om en tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), og ville være nået frem til det resultat, at det varemærke, der søges registreret, på baggrund af de faktiske omstændigheder heller ikke er omfattet af den absolutte registreringshindring, at de tegn eller angivelser, som varemærket består af, udelukkende er af beskrivende karakter. Sagen er således moden til, at der træffes afgørelse i henhold til artikel 54 i procesreglementet.

(¹) Ikke offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende endnu.

Sag anlagt den 3. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-38/03)

(2003/C 70/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. februar 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Ström og F. Simonetti, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 28 EF, idet det har:
- fastlagt de tekniske kriterier, som rullestole skal opfylde for, at der kan ydes refusion fra sygesikringen, således, at rullestole, der er forsynet med EF-mærkning, men som ikke opfylder kriterierne vedrørende bl.a. diameteren på for- og baghjul, betræk og polstring af sæde og ryglæn, dimensionerne på sider og tværstykker, nakkestøtter og/eller fod- og benstøtter, udelukkes fra listen over refusionsberettigede rullestole
 - fastlagt mere generelle kriterier, som den erhvervsdrivendes sortiment skal opfylde for at blive optaget på listen over refusionsberettigede rullestole, dvs. særlige betingelser for kørestole uden mulighed for individuel fremdrift, samt særlige betingelser for kørestole med individuel fremdrift, hvorefter disse kørestole skal være til rådighed i et minimumsantal af sædebredder
 - fastsat en for streng ajourføring af listen over apparater, der er godkendt under refusionsordningen.
- b) Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

ningen. Kravet om, at rullestolene skal være til rådighed i et minimumsantal af sædebredder, kan ikke i højere grad beskytte brugernes og andre personers sundhed og sikkerhed. Ingen af de formål, som de belgiske myndigheder har anført (sikkerhed for bidragenes størrelse samt de faktiske forhold på markedet) er indtil nu blevet fastslået af Domstolen som et tvingende hensyn, der kan begrunde en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion. Kommissionen er af den opfattelse, at en frist på indtil ni måneder for at godkende rullestole, der er forsynet med EF-mærkning, og som således opfylder de krav til den offentlige sundhed og sikkerhed, der er fastsat i direktiv 93/42, til refusion, ikke kan betragtes som en rimelig frist.

(¹) Rådets direktiv 93/42/EØF af 14.6.1993 om medicinsk udstyr (EFT L 169 af 12.7.1993, s. 1).

Appel iværksat den 3. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 26. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-74/00, T-76/00, T-83/00, T-84/00, T-85/00, T-132/00, T-137/00 og T-141/00, Artegoda GmbH, Bruno Farmaceutici m.fl., Schuck GmbH, Laboratorios Roussel Lda, Laboratoires Roussel Diamant Sàrl, Roussel Iberica SA, Gerot Pharmazeutika GmbH, Cambridge Healthcare Supplies Ltd og Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Rullestole er medicinsk udstyr i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Rådets direktiv 93/42/EØF om medicinsk udstyr (¹). Det følger heraf, at rullestole, der er forsynet med EF-mærkning, som fastsat i direktivets artikel 17, frit skal kunne markedsføres i alle medlemsstaterne. Adgangen til refusion er i vidt omfang afgørende for adgangen til det belgiske marked for rullestole. Rullestolens pris er ofte betydelig, og adgangen til at opnå refusion er således afgørende for patientens valg. De tekniske specifikationer, som Belgien har opstillet, kan således hindre samhandelen inden for Fællesskabet. Opretholdelsen af de tekniske kriterier, der er en betingelse for refusionen for rullestole, er ikke begrundet i hensyn til den offentlige sundhed, da alle rullestole med EF-mærkning anses for at opfylde de sikkerhedskrav, der er foreskrevet i direktiv 93/42/EØF. De belgiske myndigheder har desuden ikke godgjort, hvordan den omstændighed at refusion for kørestole er betinget af, at visse tekniske kriterier er opfyldt, kan bidrage til at opretholde ligevægten i finansieringen af sygesikringsord-

(Sag C-39/03 P)

(2003/C 70/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. februar 2003 iværksat appel af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Wainwright og H. Støvlbæk, bistået af B. Wägenbauer, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 26. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-74/00, T-76/00, T-83/00, T-84/00, T-85/00, T-132/00, T-137/00 og T-141/00, Artegoda GmbH, Bruno Farmaceutici m.fl., Schuck GmbH, Laboratorios Roussel Lda, Laboratoires Roussel Diamant Sàrl, Roussel Iberica SA, Gerot Pharmazeutika GmbH, Cambridge Healthcare Supplies Ltd og Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Dom afsagt den 26. november 2002 af Retten i Første Instans i de forenede sager T-74/00, T-76/00, T-83/00, T-84/00, T-85/00, T-132/00, T-137/00 og T-141/00 ophæves.
- De indstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af artikel 15a, stk. 1, og artikel 12 i Rådets direktiv 75/319/EØF om tilnærmelse af lovgivning om farmaceutiske specialiteter ⁽¹⁾: Det er med urette, at Retten har afholdt sig fra at gennemgå ordlyden af artikel 15a, stk. 1, i direktiv 75/319/EØF. Såfremt denne artikel var begrænset til den gensidige anerkendelsesprocedure i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 10, stk. 2, ville fællesskabslovgiver have angivet det i form af en særlig formulering. Rettens fortolkning svarer til, at kapitel III, der trods alt består af artikel 8-15c, begrænses til én bestemmelse i dette kapitel. Fortolkningen af ordlyden af artikel 15a, stk. 1, som en henvisning til hele kapitel III i direktiv 75/319 bekræftes af formålet med denne bestemmelse samt af kompetencefordelingen mellem medlemsstaterne og Fællesskabet. Artikel 15a (dvs. »follow-up proceduren») og artikel 10, 11 og 12 i direktiv 75/319 har et fælles formål, og det er berettiget at fortolke artikel 15a således, at den finder anvendelse på alle procedurerne i kapitel III. Rettens tilsidesættelse af kompetencefordelingen i artikel 15a, stk. 1, følger af en tilsidesættelse af den kompetencefordeling, der karakteriserer de andre bestemmelser i kapitel III i direktiv 75/319 i deres helhed. Dette kapitel indebærer ikke »Kommissionens enekompetence« i modsætning til »medlemsstaternes enekompetence«, således som Retten med urette har udtalt. Kapitel III indfører procedurer, der har til formål at opnå det fælles formål, dvs. beskyttelsen af den offentlige sundhed og gennemførelsen af det indre marked for lægemidler ved hjælp af redskaberne i artikel 10, 11 og 12 og »follow-up-proceduren« i artikel 15a. Hver af disse bestemmelser indgår i et system af delte og supplerende kompetencer, dvs. at medlemsstaterne forbliver kompetente med hensyn til markedsføringstilladelser for humanmedicinske lægemidler, samt at Fællesskabet, der er repræsenteret ved Kommissionen, griber ind, hver gang det er påkrævet i de forskellige situationer, der er omhandlet i de nævnte artikler. Det er derefter medlemsstaterne, der gennemfører de forskellige kommissionsbeslutninger, der er vedtaget inden for rammerne heraf.

- (Subsidiært) Tilsidesættelse af artikel 15a i Rådets direktiv 75/319/EØF: Denne artikel finder anvendelse på nationale markedsføringstilladelser, der er harmoniseret af medlemsstaterne efter en konsultationsprocedure inden for rammerne af artikel 12.

- Tilsidesættelse af artikel 11 i Rådets direktiv 65/65/EØF om tilnærmelse af lovgivning om lægemidler ⁽²⁾: Ved at kræve, at der findes nye »videnskabelige data« for, at der kan ske suspension eller tilbagekaldelse af en markedsføringstilladelse, anvender Retten et kriterium, der ikke fremgår af artikel 11. Ved at begrænse begrebet »videnskabelige data« til data vedrørende lægemidlet strengt taget tager Retten ikke hensyn til, at et af de forhold, der skal tages i betragtning i forbindelse med suspensionen eller tilbagekaldelsen af en markedsføringstilladelse, er »terapeutisk effekt«. Retten tager desuden ikke hensyn til, at definitionen af det, der skal forstås ved »terapeutisk effekt«, afhænger af en vurdering, som videnskabelige eksperter foretager, af de videnskabelige data, og at man ikke kunstigt kan adskille de medicinske og videnskabelige data vedrørende stoffet og vurderingen af effekten af dette, der ved deres uløselige bånd i sig selv udgør videnskabelige data, der ikke kan ses bort fra inden for rammerne af artikel 11 i direktiv 65/65/EØF.

- (Subsidiært) Tilsidesættelse af forsigtighedsprincippet
- Tilsidesættelse af bevisbyrdeprincippet: Det påhviler ikke Kommissionen, men indehaverne af markedsføringstilladelserne at påvise, at de pågældende lægemidler har den terapeutiske effekt, der er påkrævet efter de nye videnskabelige kriterier.
- Tilsidesættelse af grænserne for domstolskontrollen: Retten sætter sin vurdering af retningslinierne fra Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter (CPMP) og de nationale retningslinier, der er nævnt i CPMP's udtalelse af 31. august 1999, i stedet for de videnskabsmænds, der har udarbejdet og vurderet de pågældende retningslinier.
- Urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.

⁽¹⁾ EFT L 147, s. 13.

⁽²⁾ EFT 1965, nr. 22, s. 369.

Sag anlagt den 3. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-43/03)

(2003/C 70/26)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. februar 2003 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Luca Visaggio, som befuldmægtiget.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og artikel 2, stk. 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/77/EF om principperne for tilrettelæggelse af offentlig kontrol på foderstofområdet, da den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet eller i hvert fald ikke har givet underretning herom.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den bindende karakter for medlemsstaterne af bestemmelserne i artikel 249 EF indebærer, at de for at opnå det i et direktiv fastsatte mål har pligt til at overholde fristen for at gennemføre direktivet i national ret. Fristen udløb den 29. december 2001, uden at Den Italienske Republik har vedtaget de nødvendige bestemmelser for at gennemføre det direktiv, der nævnes i Kommissionens påstand.

Sag anlagt den 7. februar 2003 af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-46/03)

(2003/C 70/27)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved P. Ormond, som befuldmægtiget, bistået af Barristers D. Lloyd Jones QC og S. Lee, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Følgende foranstaltninger annulleres i henhold til artikel 230 og 231 EF:
 - a. Kommissionens beslutning i skrivelse af 22. november 2002 om at frigøre et beløb på 11 632 600 EUR i forbindelse med faktiske udgifter til det operationelle program Manchester/Salford/Trafford 2 (herefter »MST 2«).

- b. En senere beslutning af ukendt dato, rettet til Det Forenede Kongerige i december 2002 eller januar 2003, om at frigøre beløbet.
- c. Ethvert tiltag i forbindelse med disse beslutninger, herunder frigørelsen af beløbet.
- d. Kommissionens beslutning i skrivelse af 22. november 2002 om at udstede et betalingspålæg på 9 272 767 EUR af de EFRU-penge, der allerede var blevet udbetalt til Det Forenede Kongerige til faktiske udgifter i forbindelse med MST 2.
- e. Ethvert tiltag i forbindelse med denne beslutning.

- 2) De nævnte foranstaltninger erklæres ugyldige i henhold til artikel 231 EF.
- 3) Det fastslås, at de nævnte foranstaltninger i medfør af artikel 241 EF ikke finder anvendelse på Det Forenede Kongerige selv i tilfælde af, at Kommissionens fortolkning af artikel 52, stk. 5, i forordning nr. 1260/99⁽¹⁾ og/eller artikel 10 i tillægget til Kommissionens beslutning K(92) 1358/8 er korrekt.
- 4) Kommissionen tilpligtes at betale Det Forenede Kongerige de omkostninger, der er påløbet i forbindelse med den foreliggende sag.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- 1) Frigørelsen af 11 632 600 EUR i EFRU-støtte

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde en urigtig fortolkning og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den sluttede, at Det Forenede Kongerige ikke havde efterkommet artikel 52, stk. 5, i forordning nr. 1260/1999, og da den fastsatte følgerne af en manglende efterkommelse.

Sagsøgeren fastholder, at sanktionen i forordningens artikel 52, stk. 5, kun finder anvendelse i det tilfælde, hvor anmodning om endelig udbetaling ikke er modtaget senest den 31. marts 2001, og at forordningen ikke kræver andet, end at anmodningen om endelig udbetaling er modtaget senest på den fastsatte dato. Forordningen kræver ikke, at anmodningen skal fremsættes efter særlige formforskrifter.

I henhold til forordningen kræves det navnlig ikke, at en anmodning om endelig udbetaling skal udfærdiges på EFRU's standardformular for attestering af udgifter, der normalt anvendes til dette formål. Kommissionen begik derfor en retlig fejl, da den sluttede, at den manglende anvendelse af denne formular til at fremsætte anmodningen om endelig udbetaling udløste sanktionen i artikel 52, stk. 5.

Sagsøgeren har gjort gældende, at de dokumenter, der blev videregivet til Kommissionen udgjorde en anmodning om endelig udbetaling i medfør af artikel 52, stk. 5, samt at Kommissionens begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den nåede til det modsatte resultat.

Det er også gjort gældende, at Kommissionens fortolkning af forordningen indebærer en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

Sagsøgeren har anført, at hvis Kommissionens fortolkning af forordningens artikel 52, stk. 5, og/eller af bilaget til dets beslutning K(92) 1358/8 er korrekt, ville selve indholdet af disse bestemmelser være i strid med proportionalitetsprincippet. Endvidere er disse bestemmelser i strid med retssikkerhedsprincippet, eftersom de ikke er formuleret tilstrækkelig klart og præcist, hvorfor det under disse omstændigheder gøres gældende, at forordningens og beslutningens bestemmelser i medfør af artikel 241 EF ikke finder anvendelse på Det Forenede Kongerige.

Sagsøgeren fastholder, at Kommissionens beslutningen i skrivelse af 22. november 2002 ikke anfører de retlige og faktiske omstændigheder, der lå til grund for beslutningen, hvorfor den bør annulleres som følge af manglende begrundelse.

2) **Beslutningen om at søge tilbagebetaling af 9 272 767 EUR i EFRU-støtte**

Sagsøgeren har gjort gældende, at beslutningen i skrivelse af 22. november 2002, hvori Det Forenede Kongerige blev underrettet om, at Kommissionen var forpligtet til at udstede et betalingspålæg på 9 272 767 EUR, bør annulleres af følgende grunde:

- Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde en urigtig fortolkning og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn.
- Beslutningen er i strid med principper om god forvaltningsskik, om loyalitet inden for Fællesskabet, om regionalt partnerskab og princippet om samarbejde mellem Fællesskabets institutioner og medlemsstaterne (artikel 10 EF).
- Mangel i form af en utilstrækkelig begrundelse.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21.6.1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene (EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1).

Sag anlagt den 10. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-48/03)

(2003/C 70/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. februar 2003 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ana Maria Alves Vieira, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/16/EF(¹) af 10. april 2000 om ændring af Rådets direktiv 79/373/EØF om handel med foderblandinger og Rådets direktiv 96/25/EF om omsætning af fodermidler, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen underretning herom.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for direktivets gennemførelse er udløbet den 2. maj 2001.

(¹) EFT L 105 af 6.5.2000, s. 36.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 5. februar 2003 af Cour d'appel de Rennes, 7. Afdeling, i sagen Alain Rousseau mod Association Comité économique régional agricole fruits et légumes de Bretagne (CERAFEL)

(Sag C-49/03)

(2003/C 70/29)

Ved dom afsagt den 5. februar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. februar 2003, har Cour d'appel de Rennes, 7. Afdeling, i sagen Alain Rousseau mod Association

Comité économique régional agricole fruits et légumes de Bretagne (CERAFEL) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Når en medlemsstat anvender artikel 15b, stk. 1 og 8, i Rådets forordning nr. 1035/72⁽¹⁾ af 18. maj 1972 og har gjort visse regler om produktion og afsætning obligatoriske for de i området etablerede producenter, som ikke er tilsluttet en producentorganisation, og har besluttet, at de ikke-tilsluttede producenter skal betale organisationen hele eller en del af det bidrag, som de tilsluttede producenter betaler, kan en landbruger, som praktiserer økologisk landbrug, når henses til artikel 3 i Rådets forordning nr. 2092/91⁽²⁾ af 24. juni 1991, med føje anfægte denne bidragsbetaling under henvisning til princippet om forbud mod forskelsbehandling, navnlig henset til, at de regler, som producentorganisationen har udstedt vedrørende tilbagekøb, indebærer, at producentorganisationens virksomhed er uden eller kun af begrænset interesse for hans vedkommende?

(¹) Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18.5.1972 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager (EFT 1972 II, s. 423).

(²) Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 af 24.6.1991 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 198 af 22.7.1991, s. 1).

Sag anlagt den 14. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-66/03)

(2003/C 70/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. februar 2003 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved N. Yerrell, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og Kommissionens direktiv 2000/39/EF af 8. juni 2000 om etablering af den første liste over vejledende grænseværdier for erhvervs-mæssig eksponering til gennemførelse af Rådets direktiv 98/24/EF om beskyttelse af arbejdstagernes sundhed og sikkerhed mod farerne ved at være udsat for kemiske agenser under arbejdet⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet og/eller ikke har givet Kommissionen underretning herom.
- b) Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Gennemførelsesfristen udløb den 31. december 2001.

(¹) EFT L 142 af 16.6.2000, s. 47.

RET TEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 23. januar 2003

i sag T-53/00, Serena Angioli mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Tjenestemænd — annulationssøgsmål — intern udvælgelsesprøve med henblik på fastansættelse af midlertidigt ansatte — ikke-optagelse på listen over egnede ansøgere — udvælgelseskomitéens arbejde fortroligt)

(2003/C 70/31)

(Processprog: fransk)

I sag T-53/00, Serena Angioli, Bruxelles, ved advokats G. Vander-sanden og L. Levi, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: C. Berardis-Kayser), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 28. maj 1999 om ikke at opføre sagsøgeren på listen over egnede ansøgere i forbindelse med den interne udvælgelsesprøve KOM/TA/2/98 med henblik på fastansættelse af midlertidigt ansatte, samt om annullation af alle efterfølgende foranstaltninger truffet af udvælgelseskomitéen og af ansættelsesmyndigheden, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 23. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 135 af 13.5.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 15. januar 2003

i de forenede sager T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 og T-272/01, Philip Morris International Inc. m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Beslutning om at anlægge civilt søgsmål ved en domstol i en tredjestat — annulationssøgsmål — begrebet beslutning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF — formaliteten«)

(2003/C 70/32)

(Processprog: engelsk)

I de forenede sager T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 og T-272/01, Philip Morris International Inc., Rye Brook, New York (De Forenede Stater), ved advokats É. Morgan de Rivery og J. Derenne, og med valgt adresse i Luxembourg, sagsøger i sagerne T-377/00 og T-272/01, R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., Winston-Salem, North-Carolina (De Forenede Stater), RJR Acquisition Corp., Wilmington, New Castle, Delaware (De Forenede Stater), R.J. Reynolds Tobacco Company, Jersey City, New Jersey (De Forenede Stater), R.J. Reynolds Tobacco International, Inc., Dover, Kent, Delaware (De Forenede Stater), ved solicitor P. Lomas og avocat O. Brouwer, og med valgt adresse i Luxembourg, sagsøgere i sagerne T-379/00 og T-260/01, Japan Tobacco, Inc., Tokyo (Japan), ved solicitor P. Lomas og avocat O. Brouwer, og med valgt adresse i Luxembourg, sagsøger i sag T-380/00, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først X. Lewis og C. Ladenburger, derefter C. Docksey og C. Ladenburger), støttet af Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: R. Passos og A. Baas), Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: R. Silva de Lapuerta), Den Franske Republik (befuldmægtiget: G. de Bergues), Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza), Den Portugisiske Republik (befuldmægtigede: L. Fernandes og Â. Cortesão de Seica Neves), Republikken Finland (befuldmægtigede: T. Pynnä og E. Bygglin), i sagerne T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 og T-272/01, Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing og M. Lumma), Den Helleniske Republik (befuldmægtiget: V. Kontolaimos), i sagerne T-260/01 og T-272/01, Kongeriget Nederlandene (befuldmægtigede: i sagerne T-260/01 og T-272/01, H. Sevenster og, i sag T-379/00, H. Sevenster og J. van Bakel), angående en påstand om annullation af Kommissionens

to beslutninger om at anlægge sag mod sagsøgerne ved en domstol i Amerikas Forenede Stater, har Retten (Anden Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi og A.W.H. Meij; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 15. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagerne afvises.*
- 2) *Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler in solidum Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger.*
- 3) *Intervenienterne bærer deres egne omkostninger.*

(¹) EFT C 79 af 10.3.2001 og C 3 af 5.1.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 12. december 2002

i sag T-110/01, Vedral SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (¹)

(EF-varemærker — indsigelsessag — ældre ordmærke SAINT-HUBERT 41 — ansøgning om EF-figurmærke indeholdende ordet »HUBERT« — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94)

(2003/C 70/33)

(Processprog: fransk)

I sag T-110/01, Vedral SA, Ludres (Frankrig), ved advokats T. van Innis og G. Glas, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (befuldmægtiget: E. Joly), den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) var France Distribution, Emerainville (Frankrig), angående en påstand om annullation af afgørelsen, der blev truffet af Første Afdeling Appellkammer ved Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) den 9. marts 2001 (sag R 127/2000-1), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 12. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.*
- 2) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 227 af 11.8.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 15. januar 2003

i sag T-171/01, Institut de l'audiovisuel et des télécommunications en Europe (IDATE) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Voldgiftsbestemmelse — fællesskabsprogrammet »Trans-European Telecommunications Networks« — kontrakt vedrørende afholdelse af seminarer om anvendelse af Euro-ISDN — omkostninger, der skal refunderes«)

(2003/C 70/34)

(Processprog: fransk)

I sag T-171/01, Institut de l'audiovisuel et des télécommunications en Europe (IDATE), Montpellier (Frankrig), ved avocat H. Calvet, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Wolfcarius, M. Shotter og J.-L. Fagnart), angående principalt en påstand om, at det fastslås, at begrebet omkostninger, der skal refunderes og afholdes af Kommissionen, i henhold til en kontrakt, der er indgået mellem Kommissionen og sagsøgeren inden for rammerne af programmet »Trans-European Telecommunications Network«, omfatter samtlige omkostninger, der i henhold til kontrakten er faktureret sagsøgeren af dennes underleverandører, subsidært, at Kommissionen tilpligtes at yde sagsøgeren erstatning for det tab, denne hævder at have lidt som følge af fejl, Kommissionen har begået ved gennemførelsen af kontrakten, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: H. Jung, den 15. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Det fastslås, at begrebet omkostninger, der skal refunderes og afholdes af Kommissionen, i den omtvistede kontrakts forstand omfatter samtlige omkostninger, der i henhold til kontrakten er faktureret sagsøgeren af dennes underleverandører.*
- 2) *Kommissionen betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 303 af 27.10.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 23. januar 2003****i sag T-181/01, Chantal Hectors mod Europa-Parlamentet⁽¹⁾****(Tjenestemænd — midlertidigt ansatte — ansættelse —
begrundelse — åbenbart fejlskøn — ligebehandling af mænd
og kvinder)**

(2003/C 70/35)

(Processprog: fransk)

I sag T-181/01, Chantal Hectors, Bruxelles, ved avocats G. Vandersanden og L. Levi, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: H. von Herten og J.F. de Wachter), angående dels en påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelser såvel om udnævnelse af B til stillingen som nederlandsksproget fuldmægtig ved Det Europæiske Folkepartis gruppe (Den Kristelige Demokratiske gruppe) i Europa-Parlamentet som om afslag på sagsøgerens ansøgning til denne stilling, og dels en påstand om, at Europa-Parlamentet tilpligtes at betale erstatning for det økonomiske og ikke-økonomiske tab, sagsøgeren angiveligt har lidt, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 23. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 303 af 27.10.2001.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 11. december 2002****i sag T-82/02, Wolf-Dieter Yorck von Wartenburg mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾****(Tjenestemænd — søgsmålsfrist — åbenbart, at sagen må afvises)**

(2003/C 70/36)

(Processprog: tysk)

I sag T-82/02, Wolf-Dieter Yorck von Wartenburg, forhenværende midlertidigt ansat ved Europa-Parlamentet, bosiddende i Wittibreut (Tyskland), ved avocat H.-H.R. Heyland, mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Curral) og Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: U. Rösslein og L.G. Knudsen, angående en påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 28. maj 2001 om afvisning af i henhold til vedtægtens artikel 82 at anvende den justeringskoefficient, der er fastsat for pensionsberettigede bosat i Forbundsrepublikken Tyskland, på sagsøgerens pension, har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne R.M. Moura Ramos og H. Legal; justitssekretær: H. Jung, den 11. december 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 156 af 29.6.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 16. januar 2003****i sag T-201/02, Pierre Tomarchio mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾****(Tjenestemænd — den oprindelige institutions afslag på
ændret indplacering af en tjenestemand — annullationssøgs-
mål rettet mod den institution, hvortil tjenestemanden er
overflyttet — afvisning)**

(2003/C 70/37)

(Processprog: fransk)

I sag T-201/02, Pierre Tomarchio, forhenværende tjenestemand ved De Europæiske Fællesskaber, Nancy (Frankrig), ved avocat N. Lhoëst, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J.-M. Stenier og P. Giusta), angående en påstand om annullation af Revisionsrettens afgørelse af 26. februar 2002 vedrørende sagsøgerens anmodning om ændret indplacering, har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne R.M. Moura Ramos og H. Legal; justitssekretær: H. Jung, den 16. januar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgerens begæring om, at sag T-173/02 og T-201/02 forenes, afvises.
- 3) Hver part bærer sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 233 af 28.9.2002.

Sag anlagt den 4. december 2002 af Mühlens GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-355/02)

(2003/C 70/38)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. december 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Mühlens GmbH & Co. KG, Köln (Tyskland), ved Rechtsanwalt T. Schulte-Beckhausen. Den anden part i sagen for appelkammeret var Zirh International CDRP, New York (USA).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelse (sag R 657/2001-2) truffet den 1. oktober 2002 af Andet Appelkammer.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: ZIRH International CDRP.

EF-varemærket, der søges registreret: Ordmærket »ZIRH« for varer og tjenesteydelser i klasse 3 og 42 (bl.a. sæbe, parfumerivarer, æteriske olier, kosmetik, hårvand og sundheds- og skønhedspleje) — ansøgning nr. 1316744.

Indehaver af det i indsigelses-sagen påberåbte varemærke eller tegn: Sagsøgeren.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Figurmærket »Sir« for varer i klasse 3 (parfumerivarer, æteriske olier, krops- og skønhedsplejemidler, tandpasta, sæbe og hårvand) — mærke nr. 348540.

Indsigelsesafdelingens afgørelse:

Appelkammerets afgørelse:

Anbringender:

Afslag på indsigelsen.

Afslag på sagsøgerens klage.

- De omhandlede varer er delvis identiske eller i høj grad lignende.
- Der består en høj grad af lighed mellem de modstridende tegn.
- Der er risiko for forveksling mellem varemærker, der skal sammenlignes.

Sag anlagt den 13. december 2002 af Dorte Schmidt-Brown mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-387/02)

(2003/C 70/39)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 13. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Dorte Schmidt-Brown, Wellen (Tyskland), ved avocats Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Etienne Marchal, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens afgørelse af 26. april 2002 om afslag på sagsøgerens ansøgning om:
- hjælp og bistand fra Kommissionen i forbindelse med en i Det Forenede Kongerige anlagt retssag mod Eurogramme Ltd;

- adgang til, tilladelse til at tage kopier af og til for retten at fremlægge alle dokumenter angående projektet PRODCOM, som direkte eller indirekte vedrører Eurogramme Ltd, især de dokumenter, som er opført på den liste, der var vedlagt ansøgningen, samt alle sagsakter vedrørende den af chefen for den administrative enhed GD EUROSTAT/R.1 »Administration og Personale« foretagne interne undersøgelser, herunder revisionsrapporten af 21. december 2000;
- økonomisk bistand til dækning af samtlige de sagsomkostninger, som sagsøgeren skal afholde med henblik på at opnå erstatning for det økonomiske, ikke-økonomiske og erhvervsmæssige tab, sagsøgeren har lidt som følge af de mod hende fremførte ærekrænkende mundtlige og skriftlige udtalelser.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren var tjenestemand ved Kommissionen, GD EUROSTAT. Hun var ansvarlig for projektet PRODCOM, i forbindelse med hvilket der blev indgået en kontrakt med Eurogramme Ltd om levering af statistiske ydelser.

Ifølge sagsøgeren fremsatte Eurogramme Ltd i den forbindelse alvorlige beskyldninger mod hende. Herefter anlagde sagsøgeren i Det Forenede Kongerige injuriesag mod Eurogramme Ltd.

I den forbindelse har sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, ansøgt om at få adgang til, tilladelse til at tage kopier af og til for retten i Det Forenede Kongerige at fremlægge alle dokumenter vedrørende projektet PRODCOM. Sagsøgeren ansøgte ligeledes om at få økonomisk bistand til dækning af samtlige de sagsomkostninger, som hun skal afholde med henblik på at opnå erstatning for det tab, hun har lidt på grund af de ærekrænkende skriftlige udtalelser fra Eurogramme Ltd. Ansøgningen blev afslået ved den anfægtede afgørelse.

Til støtte for sine påstande gør sagsøgeren gældende, at afgørelse nr. 94/90⁽¹⁾ om aktindsigt i Kommissionens dokumenter og vedtægtens artikel 19 er tilsidesat. Sagsøgeren anfører, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder nogen begrundelse for afslaget på ansøgningen om aktindsigt og på tilladelsen til at fremlægge disse dokumenter for retten.

⁽¹⁾ 94/90/EKSF, EF, Euratom: Kommissionens afgørelse af 8.2.1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter, EFT L 46, s. 58.

Sag anlagt den 19. december 2002 af Arla Foods m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-397/02)

(2003/C 70/40)

(Processprog: dansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Arla Foods, Viby J (Danmark), samt 8 andre danske osteproducenter, ved advokat Georg Lett.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens forordning nr. 1829/2002 af 14. oktober 2002 om registrering af betegnelsen feta efter proceduren i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92⁽¹⁾ annulleres.
- Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ved Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽²⁾ indførtes regler på fællesskabsplan om betegnelser m.v. for levnedsmidler. Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1107/96 af 12. juni 1996 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92⁽³⁾ registreredes bl.a. betegnelsen feta. Ved Domstolens dom af 16. marts 1999⁽⁴⁾ annullerede Domstolen forordning nr. 1107/96, for så vidt angår betegnelsen feta. Kommissionen har ved den anfægtede forordning på ny registreret betegnelsen feta som beskyttet oprindelsesbetegnelse til fordel for Grækenland.

Sagsøgerne, der alle er danske producenter af fetaost, påstår den anfægtede forordning annulleret og gør gældende, at forordningen lider af væsentlige formelle mangler, der medfører dens ugyldighed, for så vidt angår registreringen af feta. Ifølge sagsøgerne er den græske lovgivning indført for sent til, at feta kan registreres i henhold til artikel 17 i Rådets forordning nr. 2081/92. Endvidere er hverken de vigtigste punkter i Grækenlands ansøgning eller varespecifikationen for feta blevet offentliggjort.

Sagsøgerne gør endvidere gældende, at feta ikke opfylder betingelserne for registrering i medfør af Rådets forordning nr. 2081/92. Feta er en generisk betegnelse, som ikke kan opnå beskyttelse efter denne forordning. Feta er den almindeligt anvendte betegnelse for et bestemt mejeriprodukt. Også udviklingen i den græske lovgivning viser, at feta er blevet opfattet som en generisk betegnelse i Grækenland, ligesom Rådet og Kommission i deres regeludstedelse har behandlet feta som et generisk produkt. Endvidere har græsk feta ikke et ensartet fælles præg, og der er reelt tale om en beskyttelse af græsk ost som sådan.

Endelig gør sagsøgerne gældende, at registreringen af feta strider mod princippet i artikel 7, stk. 4, i Rådets forordning nr. 2081/92, grundlæggende retsprincipper i EF-retten og derfor tillige mod traktaten, herunder artikel 12 EF og artikel 34, stk. 3, EF, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og proportionalitetsprincippet.

(1) Kommissionens forordning (EF) nr. 1829/2002 af 14. oktober 2002 om ændring af bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96, for så vidt angår betegnelsen »feta« (EFT L 277, s. 10).

(2) ETF L 208, s. 1.

(3) EFT L 148, s. 1.

(4) Forenede sager C-289/96, C-293/96 og C-299/96, Danmark m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1541.

Sag anlagt den 9. januar 2003 af R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc, R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc, og RJR Acquisition Corp. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-6/03)

(2003/C 70/41)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 9. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc, Winston-Salem, Amerikas Forenede Stater, R.J. Reynolds Tobacco Company, Winston-Salem, Amerikas Forenede Stater, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc, Winston-Salem, Amerikas Forenede Stater, og RJR Acquisition Corp., Wilmington, Amerikas Forenede Stater, ved lawyers Eric Morgan de Rivery og Francesca Marchini Camia.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.
- Kommissionens beslutning, der den 30. oktober 2002 førte til indgivelsen af den tredje stævning⁽¹⁾ ved New York District Court mod sagsøgerne, som meddelt i Kommissionens pressemeddelelse IP/05/1592 af 31. oktober 2002, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder sagsøgernes og intervenienternes omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne er de sagsøgte parter i en sag, der er anlagt af Kommissionen på vegne af De Europæiske Fællesskaber og en række medlemsstater ved en amerikansk domstol, og i hvilken der er rejst omfattende erstatningskrav (»treble and punitive damages«) og krav om bøder, samt krav om, at der træffes billighedsforanstaltninger og anordnes forskellige forholdsregler i forbindelse med sagsøgernes påståede deltagelse i hvidvaskning af penge.

Sagsøgerne har gjort gældende, at De Europæiske Fællesskaber, repræsenteret af Kommissionen af følgende grunde, dels ikke har beføjelse til at vedtage den anfægtede beslutning, dels ikke har beføjelse til at anlægge sag på egne vegne eller på vegne af medlemsstaterne:

- Artikel 2 EF tildeler ikke institutionerne nogen særlige eller selvstændige beføjelser.
- Artikel 281 EF bestemmer alene, at Fællesskabet har status som juridisk person, uden at tage stilling til spørgsmålet om dets beføjelser.
- Artikel 282 EF tildeler ikke Fællesskabet, repræsenteret af Kommissionen, nogen beføjelse til at anlægge sag ved nationale retter uden for Fællesskabet.
- Artikel 280 EF giver ikke Fællesskabet, repræsenteret af Kommissionen, beføjelse til at anlægge sag til beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser. Bestemmelsen tildeler alene Fællesskabet en begrænset beføjelse til at sikre, at medlemsstaterne træffer effektive foranstaltninger til beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser, og at hjælpe medlemsstaterne hertil.
- Selv om det antages, at artikel 280 EF tildeler Fællesskabet en sådan beføjelse, opfylder den anfægtede beslutning ikke betingelserne i artikel 280, stk. 1, EF, idet den ikke

tilsigter at bekæmpe svig, der påvirker Fællesskabets finansielle interesser, ligesom den ikke følger fremgangsmåden i artikel 280, stk. 4, EF, sammenholdt med artikel 251 EF, og endelig ikke er i overensstemmelse med den udtrykkelige undtagelse vedrørende strafferet og retsplejeregler i artikel 280, stk. 4, EF.

- Den anfægtede beslutning er udtryk for en omgåelse af eksisterende fællesskabsbestemmelser om hvidvaskning af penge.
- Fællesskabet, repræsenteret af Kommissionen, har påtaget sig en selvbestaltet rolle som »offentlig europæisk anklager«, hvilket er i strid med traktaten og medlemsstaternes ønsker.

Sagsøgerne hævder, at Fællesskabet, repræsenteret af Kommissionen, har indladt sig på forum shopping for at omgå utilstrækkelighederne i medlemsstaterne og EF, og at den ikke har traktatmæssigt grundlag for at handle på vegne af medlemsstaterne.

Endvidere har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede beslutning tilsidesætter artikel 292 EF, idet man ikke har gjort brug af passende midler til at afgøre en tvist, der vedrører fortolkningen og anvendelsen af traktaten. Beslutningen er også en tilsidesættelse af begrundelsespligten og følgende almene principper og grundlæggende rettigheder: proportionalitetsprincippet, princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet, samt retten til kontrakt og retten til en retfærdig rettergang. Endelig fastholder sagsøgerne, at sagsøgte har udøvet magtfordrejning ved at vedtage den anfægtede beslutning.

(¹) Beslutningen om at anlægge den første sag er blevet anfægtet af sagsøgerne i sag T-379/00 (EFT C 79 af 10.3.2001, s. 24). Beslutningen om at anlægge den anden sag er blevet anfægtet af sagsøgerne i sag T-260/01 (EFT C 3 af 5.1.2002, s. 39).

Sag anlagt den 10. januar 2003 af El Corte Inglés mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-8/03)

(2003/C 70/42)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. januar 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af El Corte Inglés, Madrid (Spanien), ved advokat Juan Luis Rivas Zurdo.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelsen truffet den 3. oktober 2002 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag 700/2000-4 og 746/2000-4.
- Registrering af EF-varemærke nr. 203570 afslås.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: EMILIO PUCCI S.R.L.

EF-varemærket, der søges registreret: Mærket »Emilio Pucci« med håndskrevne bogstaver — ansøgning nr. 203570 for varer i klasse 3, 18, 24 og 25.

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Sagsøgeren.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: De spanske mærker EMIDIO TUCCI (med håndskrevne bogstaver, nr. 1908876 for varer i klasse 3 og nr. 855782 for varer i klasse 25).

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Ansøgningen om registrering afslås for varer i klasse 3, 18 og 25 og imødekommes for varer i klasse 25 og visse varer i klasse 18.

Appelkammerets afgørelse: Indsigerens klage afslås, og ansøgerens klage imødekommes for så vidt angår de varer i klasse 18, for hvilke der var meddelt afslag på registrering.

Søgsmålsgrunde: Urigtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 (risiko for forveksling), og af artikel 8, stk. 5, i samme forordning.

Sag anlagt den 15. januar 2003 af Elizabeth Afari mod Den Europæiske Centralbank**(Sag T-11/03)**

(2003/C 70/43)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. januar 2003 anlagt sag mod Den Europæiske Centralbank af Elizabeth Afari, Frankfurt, Tyskland, ved lawyers Georges Vandersanden og Laure Levi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den Europæiske Centralbanks (ECB) disciplinærafgørelse af 5. november 2002, hvorved sagsøgeren blev givet en skriftlig irettesættelse, annulleres.
- ECB tilpligtes at betale sagsøgeren 1 EUR i erstatning for lidt ikke-økonomiske skade.
- ECB tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i denne sag anfægter den afgørelse, der blev truffet af sagsøgtes ledelse, om at pålægge hende en disciplinærforanstaltning i form af en skriftlig irettesættelse. Hovedklagepunkterne over hende var, at hun fremkom med beskyldninger om racisme og beskyldte personer i ECB's ledelse for at tilskynde til fremmedhad.

Hun har anført, at hun ved indledningen af disciplinærsagen havde et anstrengt forhold til en kollega, der satte hende under et stærkt pres, udsatte hende for chikane og diskriminerede hende på mange måder. Konflikten blev optrappet til en skriftlig klage, efter at hun forgæves havde forsøgt at henlede ledelsens opmærksomhed på dette problem.

Sagsøgeren påberåber sig følgende søgsmålsgrunde:

- Tilsidesættelsen af henholdsvis begrundelsespligten, god forvaltningsskik og omsorgspligten.
- Tilsidesættelse af kontradiktionsretten, idet bevisbyrden uretmæssigt er blevet pålagt sagsøgeren, ligesom hendes ret til at blive hørt og princippet om upartiskhed er blevet tilsidesat.
- Åbenbar fejlbedømmelse af sagens kerne. Sagsøgeren gør konkret gældende, at hun hverken har overtrådt artikel 4, stk. 1, i ECB's ansættelsesbetingelser (»Conditions of Employment for Staff of the ECB«) eller ECB's adfærdskodeks (»Code of Conduct«).

— Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet i forhold til sanktionen.

— Tilsidesættelse af Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EF-Tidende L 180 af 19.7.2000, s. 22.

Sag anlagt den 16. januar 2003 af Nintendo Co., Ltd. og Nintendo of Europe GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-13/03)**

(2003/C 70/44)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. januar 2003 anlagt sag af Nintendo Co., Ltd., Kyoto, Japan, og Nintendo of Europe GmbH, Großostheim, Tyskland, ved Ian Forrester, QC, solicitor John Pheasant, solicitor Mark Powell, solicitor Ciara Kennedy-Loest, og barrister James Killick mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Beslutningens artikel 3 annulleres, for så vidt som den pålægger Nintendo en uretmæssigt stor bøde.
- Der fastsættes en mindre bøde (om nogen overhovedet) på et sådant beløb, som Retten måtte finde passende under udøvelse af sit ubegrænsede skøn efter artikel 229 EF.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgernes omkostninger.
- Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som findes påkrævet.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne har anfægtet Kommissionens beslutning K(2002) 4072 endelig udg. af 30. oktober 2002 i sagerne COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution og COMP/36.321 Omega-Nintendo. Sagsøgerne gør gældende, at EF-traktatens artikel 81, stk. 1, er overtrådt, da der ved beslutningen er pålagt sagsøgerne en uretmæssig stor bøde.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført, at Kommissionen har tilsidesat grundlæggende processuelle krav, herunder

retten til kontradiktion, princippet om upartiskhed og billighed, pligten til at begrunde en beslutning og pligten til at vedtage en beslutning inden for rimelig tid. Sagsøgerne påberåber sig endvidere en tilsidesættelse af almindelige retsprincipper, herunder proportionalitetsprincippet, ligebehandlingsprincippet, princippet »non bis in idem«, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, princippet om åbenhed, princippet om konsekvens og princippet om ikke-diskriminering.

Ifølge sagsøgerne er den bøde, de er blevet pålagt, retsstridig, idet beløbet er åbenbart eksorbitant, og idet flere trin i udregningen af beløbet hver især har været retsstridige. Sagsøgerne har gjort gældende, at bødesummen for overtrædelsens grovhed er fastsat på det åbenbart uhensigtsmæssige grundlag af sagsøgernes markedsandel af Nintendo-produkter. Hvis andre hensyn er blevet inddraget, har de ifølge sagsøgerne ikke været tilstrækkeligt fremhævet.

Beslutningen indebærer således en præventiv forhøjelse af bøden, uanset at dette ifølge sagsøgerne dels savner grundlag og er i strid med tidligere praksis, dels er baseret på en urigtig retsanvendelse, dels indebærer dobbeltberegning, dels tilsidesætter kontradiktionsretten. Sagsøgerne har også anført, at en tredobling med henblik på en præventiv virkning er i strid med ligebehandlingsprincippet, når det ikke er tilstrækkeligt begrundet, og det er sket på baggrund af en urigtig fremgangsmåde.

Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at der i beslutningen er pålagt en forhøjelse af bøden på 10 % for hvert hele år, overtrædelsen har fundet sted, uanset at overtrædelsen ikke har haft en vedvarende intensitet. Ifølge sagsøgerne er forhøjelsen af bøden for det første hele år af overtrædelsen også i strid med Kommissionens retningslinjer.

Hvad angår forhøjelsen af bøden på 75 % for skærpende omstændigheder, har sagsøgerne gjort gældende, at dette bygger på en åbenbar fejlbedømmelse af sagsøgernes forhold og adfærd, og at det er i strid med Kommissionens tidligere praksis.

Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at indrømmelsen af en nedsættelse på 25 % for formildende omstændigheder ikke i tilstrækkeligt omfang er sket efter kriterierne i nedsættelsesmeddelelsen og herunder Kommissionens tidligere praksis i henhold til denne. Nedsættelsen er heller ikke i overensstemmelse med behandlingen af andre virksomheder i denne sag og tager ikke i tilstrækkelig grad hensyn til sagsøgernes adfærd, idet de frivilligt havde henvendt sig til Kommissionen for at underrette den om overtrædelsen. Ifølge sagsøgerne indebærer den ændrede bedømmelse af sagsøgernes samarbejde under den administrative procedure også en tilsidesættelse af deres kontradiktionsret.

Sag anlagt den 15. januar 2003 af José Luis Zuazaga Meabe mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-15/03)

(2003/C 70/45)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. januar 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af José Luis Zuazaga Meabe, Bilbao (Spanien), ved advokat José Antonio Calderón Chavero.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelse truffet den 24. oktober 2002 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R-918/2001.
- Der gives i fuldt omfang ansøgeren medhold i indsigelsen i sag B 290157.
- Sagsøgeren gives medhold i sine påstande, og det pålægges indsigelsesafdelingen ved Harmoniseringskontoret at registrere det pågældende varemærke.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket:	Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA.
EF-varemærket, der søges registreret:	Ordmerket »BLUE« — ansøgning nr. 1 345 974 for varer og tjenesteydelser i klasse 9, 36 og 38.
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Sagsøgeren.
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det spanske ordmærke »BILBAO BLUE« for tjenesteydelser i klasse 36.
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Delvis afslag på ansøgningen om registrering for visse tjenesteydelser i klasse 36 (tjenesteydelser inden for forsikringsvirksomhed, finansiel og valutarisk virksomhed samt ejendomsmæglervirksomhed).

Appelkammerets afgørelse: Klageren gives medhold, og indsigelsen forkastes i sin helhed.

Søgsmålsgrunde: Urigtig anvendelse af 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 (risiko for forveksling og risiko for, at der antages at være en forbindelse mellem de i sagen omtvistede mærker).

Sag anlagt den 17. januar 2003 af CD-Contact Data mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-18/03)

(2003/C 70/46)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 17. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af CD-Contact Data, Burglengenfeld, Tyskland, ved lawyers J.K. de Pree og R. Wesseling.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 30. oktober 2002 i sagerne COMP/35.587 PO Video games, COMP/35.706 Nintendo Distribution og COMP/36.321 Omega-Nintendo, annulleres helt eller delvist, for så vidt som den er rettet til sagsøgeren (særlig artikel 1 og 3).
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren driver virksomhed inden for distribution og genudgivelse af underholdningssoftware. Mellem april og december 1997 var sagsøger eneforhandler af Nintendo-produkter i Belgien og Luxembourg. Ifølge Kommissionen indgik sagsøger en aftale og/eller indledte en samordnet praksis med Nintendo med henblik på at begrænse paralleleksport.

Til støtte for søgsmålet har sagsøger gjort gældende, at EF-traktatens artikel 81 er blevet tilsidesat, at der er foretaget en alvorlig fejlbedømmelse af faktiske omstændigheder og retsregler, og at der er sket en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, herunder begrundelsespligten. Ifølge sagsøger har Kommissionen ikke ført tilstrækkeligt bevis for, at sagsøger indgik en aftale med Nintendo om at lægge hindringer i vejen for parallelhandel.

Sagsøger har yderligere gjort gældende, at almindelige retsgrundsætninger om god forvaltningsskik er tilsidesat, herunder lighedsprincippet og proportionalitetsprincippet. I denne henseende påberåber sagsøger sig også, at der er sket tilsidesættelse af begrundelsespligten. Sagsøger anfører, at Kommissionen ved fastsættelsen af en bøde skal tage hensyn til overtrædelsens grovhed og varighed. Ifølge sagsøger har Kommissionen ikke handlet i overensstemmelse med disse principper, idet det ikke er godtgjort, at sagsøger har indgået en aftale med Nintendo, og idet den påståede overtrædelse fra sagsøgers side under alle omstændigheder havde en langt mindre indvirkning og var af en kortere varighed end de overtrædelser, der kunne tilregnes Nintendo og Nintendos andre forhandlere.

Sag anlagt den 22. januar 2003 af KAHLA/Thüringen Porzellan GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-20/03)

(2003/C 70/47)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af KAHLA/Thüringen Porzellan GmbH, Kahla (Tyskland), ved Rechtsanwälte M. Schütte og S. Zühlke.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Artikel 1, stk. 2, i Kommissionens beslutning K(2003) 4040 endelig udg. af 30. oktober 2002 om Tysklands statsstøtte til Kahla Porzellan GmbH og KAHLA/Thüringen Porzellan GmbH (sag C62/2000) annulleres, i det omfang det angår sagsøgeren.
2. Artikel 2 annulleres, i det omfang denne artikel vedrører de i ovennævnte punkt omhandlede foranstaltninger.
3. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er en porcelænsvirksomhed med hjemsted i Kahla, Thüringen. Sagsøgeren var højestbydende investor og erhvervede derfor maskiner, anlæg og ejendomme fra konkursforvalteren for Kahla Porzellan GmbH. I den anfægtede beslutning fandt Kommissionen, at en række foranstaltninger, der var truffet til fordel for Kahla Porzellan GmbH og sagsøgeren, udgjorde statsstøtte, og erklærede støtten uforenelig med fællesmarkedet.

Med søgsmålet har sagsøgeren først og fremmest anfægtet kravet om tilbagebetaling af investeringstilskuddet på 2,5 millioner DEM, kravet om tilbagebetaling af den hævdede »de minimis«-støtte og kravet om tilbagebetaling af tilskud, som blev ydet med henblik på gennemførelsen af arbejdsmarkedsforanstaltninger i overensstemmelse med § 249 h i Arbeitsförderungsgesetz (herefter »AFG«). Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat EF-traktaten og grundlæggende fællesskabsretlige principper, og at den har begået åbenbare faktiske og retlige fejl.

Sagsøgeren har endvidere anført, at EF-traktaten er blevet tilsidesat i forbindelse med kravet om tilbagebetaling af investeringstilskuddet og de tilskud, som blev udbetalt i medfør af § 249 h i AFG. Investeringstilskuddet blev ydet i henhold til en godkendt støtteordning, og for så vidt angår foranstaltninger, der træffes i medfør af § 249 h, har Kommissionen i 1994 udtrykkeligt fastslået, at de ikke udgør støtte. I begge tilfælde skulle de regler, der gælder for eksisterende støtte, således have fundet anvendelse. I beslutningen gik Kommissionen i sin vurdering imidlertid videre end til blot at fastslå, om de betingelser, der gælder for støtteordningerne, blev overholdt, og anvendte således efterfølgende strengere betingelser for de pågældende støtteordninger end dem, som gælder i henhold til støtteordningen, eller som fremgår af de af Kommissionen meddelte vilkår for godkendelsen. Derved tilsidesatte Kommissionen artikel 87 EF og 88 EF og retssikkerhedsprincippet.

Sagsøgeren har videre gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat det grundlæggende princip om beskyttelse af den berettigede forventning, idet den ikke tog i betragtning, at godkendelsen af investeringssikringsordningen og bestemmelsen i § 249 h i AFG, som Kommissionen selv har offentliggjort i EF-Tidende, ikke omfatter de strengere betingelser, som Kommissionen har anvendt i den anfægtede beslutning. Sagsøgeren havde derfor en forventning om, at begge støtteordninger ville blive anvendt i den offentliggjorte og af Kommissionen godkendte form. Kravet om tilbagebetaling er åbenbart retsstridigt.

Desuden har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen på en række punkter har foretaget en fejlagtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder og har anlagt et åbenbart fejlagtigt skøn på flere punkter. For det første anlagde Kommissionen et åbenbart fejlagtigt skøn, idet den klassificerede sagsøgeren som en kriseramet virksomhed. Der er ligeledes tale om åbenbare og betydelige fejl for så vidt angår sagens faktiske omstændigheder i forbindelse med kravet om tilbagebetaling af »de minimis-

støtten«. Flere af de foranstaltninger, som er opregnet, har sagsøgeren aldrig modtaget. At kræve tilbagebetalt støtte, som ikke er blevet ydet, udgør en åbenbar tilsidesættelse af materielle bestemmelser.

Sag anlagt den 30. januar 2003 af Antonio Aresu mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-24/03)**

(2003/C 70/48)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Antonio Aresu ved Advvocato Sergio Diana.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Annullation af følgende afgørelser:

- a) Ansættelsesmyndighedens udtrykkelige afgørelse af 29. august 2002 ifølge skrivelse D(2002)687 af 2. september 2002 fra T. Lennon, modtaget den 4. september 2002, hvori sagsøgeren meddeles afslag på ansøgningen til stillingen opslået som ledig under nr. KOM/059/02, og om at udnævne M. Scannell i stillingen, og
- b) ansættelsesmyndighedens stiliende afgørelse af 17. januar 2003 om afvisning af sagsøgerens klage af 17. september 2002 vedrørende ovennævnte afgørelse.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i denne sag anfægter det afslag, sagsøgeren modtog på sin ansøgning om stillingen som afdelingsleder i Generaldirektoratet »Sundhed og Forbrugerbeskyttelse«.

Til støtte for påstandene gør sagsøgeren gældende, at de anfægtede afgørelser ikke er begrundet og dermed strider mod tjenestemandsvedtægtens artikel 25, stk. 2.

Sag anlagt den 28. januar 2003 af LEP International B.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-26/03)**

(2003/C 70/49)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af LEP International B.V., Schiphol-Rijk (Nederlandene), ved advocaaten Cornelis de Bie og Paul Bakker.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande

— Europa-Kommissionens beslutning annulleres.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af Europa-Kommissionens beslutning af 7. oktober 2002 i sagen REM 08/003 vedrørende ansøgning om fritagelse for importafgifter i henhold til artikel 239 i forordning (EØF) nr. 2913/92 ⁽¹⁾.

Sagsøgeren har efter ordre fra Hector International Tpt., Ltd. udfærdiget dokumenter vedrørende forsendelse af kød til Marokko i henhold til proceduren for eksternt fællesskabsforsendelse. Sagsøgeren har anført, at denne forsendelse som følge af tredjemands handlinger ikke er blevet afviklet korrekt, hvorfor sagsøgeren som indehaver af dokumentet er blevet anmodet om at betale de skyldige importafgifter. Sagsøgeren har i denne forbindelse anmodet de nederlandske myndigheder om fritagelse for de skyldige importafgifter. Anmodningen blev videresendt til Kommissionen, der i den anfægtede beslutning afslog anmodningen.

Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede beslutning er i strid med artikel 239 i forordning (EØF) nr. 2913/92, bedømmer de faktiske omstændigheder urigtigt og ikke er tilstrækkelig begrundet.

Ifølge sagsøgeren er der tale om en særlig omstændighed, idet toldmyndighederne på et tidligt stadium vidste, at proceduren for eksternt fællesskabsforsendelse ikke ville blive afviklet, og at de ikke havde informeret sagsøgeren herom. Sagsøgeren har endvidere anført, at der er tale om en særlig omstændighed, idet en spansk tjenestemand muligvis er involveret i de faktiske omstændigheder.

Endvidere har sagsøgeren anført, at selskabet har handlet i god tro og er uden skyld i uregelmæssighederne. Ifølge sagsøgeren kan denne ikke lægges nogen åbenbar forsømmelse til last. Den omstændighed, at sagsøgeren ikke har tegnet nogen forsikring, er ifølge sagsøgeren ikke forsømmelse. Det står derimod virksomheder frit for at afgøre, om og i givet på hvilken måde, de vil sikre sig mod eventuelle risici.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1).

Sag anlagt den 30. januar 2003 af S.P. SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-27/03)**

(2003/C 70/50)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af S.P. SpA ved avvocati Gianluca Belotti og Nicola Pisani.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Principalt fastslås det, at den anfægtede beslutning er en nullitet og/eller er ugyldig, eller den annulleres.
- Subsidiært annulleres eller nedsættes den bøde, S.P. er blevet pålagt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Blandt de forskellige anbringender, sagsøgeren har fremført til støtte for, at beslutningen annulleres, har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen ikke havde kompetence til at vedtage en beslutning med hjemmel i EKSF-traktatens artikel 65 den 17. december 2002, idet EKSF-traktaten ophørte med at være i kraft den 22. juli 2002, hvorfor beslutningen må være en nullitet. Kommissionen havde i øvrigt ikke kompetence til at vedtage den nævnte beslutning, eftersom medlemsstaterne ikke udtrykkeligt havde truffet beslutning herom.

Til yderligere støtte for søgsmålet har sagsøgeren bestridt den materielle og økonomiske vurdering, Kommissionen har anlagt, idet den har defineret det italienske marked som det relevante geografiske marked, og endvidere har set helt bort fra, at gennemsnitsprisen for armeringsstål altid har været lavere i Italien end i andre lande.

S.P. har endvidere anfægtet, at Kommissionen har anvendt dokumenter til at underbygge sine klagepunkter, navnlig bemærkninger fra en samarbejdende virksomhed, der efter Kommissionens opfattelse er fremkommet med nyttige oplysninger til forståelse af, hvorledes kartellet fungerede, uden at de pågældende oplysninger er blevet bragt til sagsøgerens kundskab under proceduren. Selv om Kommissionen har rådet over de pågældende oplysninger, har den forholdt sig tavs med hensyn til hensigtsmæssigheden af dette samarbejde og derved afskåret sagsøgeren fra i rette tid at fremkomme med sine bemærkninger til de fremførte klagepunkter. Også ud fra dette synspunkt har sagsøgeren nedlagt påstand om, at beslutningen annulleres, idet der er tale om en kvalificeret tilsidesættelse af retten til kontradiktion.

S.P. har endvidere anført, at der er tale om en fejlagtig anvendelse af gældende bestemmelser, navnlig af EKSF-traktatens artikel 65, idet de fremførte klagepunkter ikke indeholder tilstrækkeligt bevis for, at der er tale om en aftale eller om samordnet praksis.

Endelig har sagsøgeren anfægtet den måde, hvorpå Kommissionen har udmålt den pålagte bøde, navnlig multiplikatorvirkningen, forhøjelsen som følge af, at de anfægtede overtrædelser angiveligt var foregået uden afbrydelse, og deres påståede grovhed, hvilket Kommissionen i øvrigt ikke har bevist.

Sag anlagt den 27. januar 2003 af Comunidad Autónoma de Andalucía mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-29/03)

(2003/C 70/51)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Comunidad Autónoma de Andalucía, Sevilla (Spanien), ved letrado en ejercicio Carmen Carretero Espinosa de los Monteros.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Beslutningen af 11. november 2002 fra generaldirektøren for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), der som en intern tjenestegren i Kommissionen afviste den klage, der var indgivet af Junta de Andalucía, annulleres.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i den foreliggende sag har anfægtet afvisningen af den klage, der var indgivet af Consejero de Agricultura y Pesca (den kommitterede for landbrug og fiskeri i Andalusien) til generaldirektøren for Kontoret for Bekæmpelse af Svig (OLAF), efter at han havde fået kendskab til, at der fandtes en rapport IO/2000/7057, der vedrørte de undersøgelser, Kontoret havde gennemført vedrørende mulige uregelmæssigheder inden for sektoren for olivenolie i Spanien, idet rapporten navnlig skulle dreje sig om området under den selvstyrende region Andalusien.

Til støtte for påstanden har sagsøgeren fremført følgende anbringender:

- Tilsidesættelse af legalitetsprincippet, idet OLAF's handlinger har vedrørt områder, der ikke er undergivet domstolskontrol, og af lighedsprincippet, idet der herved er udøvet forskelsbehandling over for fysiske og juridiske personer, der ikke er tjenestemænd eller på anden måde ansatte ved fællesskabsinstitutionerne, der er de eneste, som ifølge OLAF kan indgive administrative klager over OLAF's handlinger.
- Tilsidesættelse af den grundlæggende ret til kontradiktion.
- OLAF er forpligtet til at behandle klagen, jf. en analog anvendelse af artikel 14 i forordning nr. 1073/94, og til at besvare de materielle spørgsmål, der er rejst i klagen.

Sag anlagt den 30. januar 2003 af Specialarbejderforbundet i Danmark (SID) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-30/03)

(2003/C 70/52)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for

De Europæiske Fællesskaber af Specialarbejderforbundet i Danmark (SID), København, ved barrister Philip Bentley, QC, advokat Anders Worsøe og advocaat Filip Ragolle.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2002) 4370 endelig udg. af 13. november 2002 annulleres, for så vidt det er besluttet ikke at gøre indsigelser mod de fiskale foranstaltninger, der siden 1. januar 1989 har været gældende for sømænd om bord på fartøjer, der er registreret i Danmark, enten i DAS eller i DIS.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, Specialarbejderforbundet i Danmark, fremsendte en klage til Kommissionen angående de skatteforhold, der gjaldt for sømænd om bord på skibe, der var registreret i Danmarks Internationale Skibsregister (DIS). I den anfægtede beslutning besluttede Kommissionen ikke at gøre indsigelser mod de fiskale foranstaltninger, idet den mente, at disse udgjorde statsstøtte, men at foranstaltningerne var og stadig er forenelige med det fælles marked som følge af EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c).

De omhandlede fiskale foranstaltninger giver skattefritagelser til alle sømænd om bord på skibe, der er registreret i DIS. Kommissionen mente, at dette forhold var i overensstemmelse med EF-retningslinjer for statsstøtte til søtransportsektoren ⁽¹⁾, ifølge hvilke en lavere indkomstbeskatning af EF-søfolk om bord på skibe, der er registreret i en medlemsstat, er forenelig med det fælles marked.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og princippet om god forvaltningsskik. Ifølge sagsøgeren indeholder sagen væsentlige problemer, hvorfor Kommissionen burde have indledt en undersøgelse i medfør af EF-traktatens artikel 88, stk. 2.

Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af henholdsvis EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c), i forbindelse med EF-retningslinjer for statsstøtte til søtransportsektoren og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen anlagt en urigtig fortolkning af begrebet »EF-sømænd«, idet den har ment, at det omfattede enhver sømand, der arbejder om bord på et fartøj, der er registreret i en medlemsstat.

Endelig gør sagsøgeren gældende, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn. Ifølge sagsøgeren burde Kommissionen have foretaget en vurdering af skattefritagelsens virkning på beskæftigelsessituationen for sømænd, der bor i en medlemsstat og er ansat på vilkår og betingelser, der lever op til den høje standard, der er fremherskende i Fællesskabet.

⁽¹⁾ EF-retningslinjer for statsstøtte til søtransportsektoren (EFT 1997 C 205, s. 5).

Sag anlagt den 31. januar 2003 af GRUPO SADA, PA, SA, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-31/03)

(2003/C 70/53)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 31. januar 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af GRUPO SADA, PA, SA, Madrid (Spanien), ved advokaterne Álvaro Aguilar De Armas og José María Marrero Ortega.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annulation af afgørelse truffet den 20. november 2002 af Harmoniseringskontoret, for så vidt som ansøgningen om registrering af GRUPO SADA som EF-varemærke afslås.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Sagsøgeren.

EF-varemærket, søges registreret: der Figurmærket GRUPO SADA — ansøgning nr. 157545 for varer i klasse 29, 31 og 35.

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:

SADIA CONOCORDIA SA INDUSTRIA E COMERCIO.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:

Figurmærket SADIA (registreret i de nationale spanske, italienske og tyske registre, henholdsvis nr. 1919733, 642151 og 2077409) for varer i klasse 29.

Indsigelsesafdelingens afgørelse:

Afslag på ansøgningen om registrering for varer i klasse 29,

Appelkammerets afgørelse:

Søgsmålsgrunde:

ansøgningen imødekommet for varer i klasse 31 og 35.

Afslag på klagen.

Fejlagtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 såvel som af retspraksis om bedømmelse af de modstående varemærker og om risikoen for, at de forveksles.

III

(Oplysninger)

(2003/C 70/54)

Domstolens seneste offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*

EUT C 55 af 8.3.2003

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 44 af 22.2.2003

EUT C 31 af 8.2.2003

EFT C 19 af 25.1.2003

EFT C 7 af 11.1.2003

EFT C 323 af 21.12.2002

EFT C 305 af 7.12.2002

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
